

PORGazeen 38

PORGAZEEN 38

časopis vydávaný studenty
Prvního obnoveného
reálného gymnázia

Redakce

Tomáš Krajča
Anička
Kreatury

Ilustrace

Tereza Ehrenbergerová
Jakub Teplý
Martin Gaberle

Foto

Tomáš Hercog
Jakub Sláma
Jakub Teplý

Titulní strana

prof. Příbík (foto: Jakub Sláma)

Jazyková úprava & korekce

Martin Valášek & Kreatury (čeština)

**Grafická úprava & sazba
a jiná práce s dábelkými stroji**

Jakub Teplý
s komentářem Štěpána Klimeše

Adresa & ý-mejl redakce

PORGazeen, PORG
Lindnerova 3, 180 00 Praha 8
porgazeen@seznam.cz

Internetový portál

<http://www.porg.cz/porgazeen>

Cena 20Kč

PORGazeen 38 vyšel 24. října 2003
v nákladu 200 výtisků

Tisk

JK Kopírování – www.kopirovani.cz

Vaše autorské příspěvky velmi
uvítáme, můžete je předat
a) osobně redakci
b) viz adresa a ý-mejl

Toto číslo,
stejně jako celý letošní ročník,
vychází díky významné a velkorysé
finanční podpoře
Euarda Hulciuse,
bývalého studenta PORGu
v letech 1992 - 2000.
Děkujeme Eduarde!!!

Úvodník

Vážení čtenáři,

vítězství PORGazeenu v prestižní soutěži školních časopisů FREINET 2003 (stejně pocty se dočkalo i internetové Echo) je na jednu stranu potěšující, na stranu druhou zavazuje. Osobně cítím zodpovědnost za malý rozsah posledního čísla a jeho hektické dokončování těsně před PORG Foundation Party. Omluva je namístě. Pouze dvacet stran už PORGazeen nikdy mít nebude – a doufám, že ho změny, popsané blíže v následujících odstavcích, pozvednou i co do kvality obsahu.

Nový rok přinesl změny personální. PORGazeen opustil dlouholetý grafik Štěpán Klimeš, kterého nahradila dvojice mladých a talentovaných „dětěpáků“. Nelze tedy očekávat, že by grafická tvář časopisu zůstala stejná. Nicméně změny nebudou probíhat jen tak pro změnu samotnou, ale promyšleně a s cílem ještě zvýšit už tak vysokou kvalitu technické stránky časopisu.

Co se obsahu týče, do nového roku přichází PORGazeen s řadou novinek, zavedené rubriky se ale neruší. Vezmu-li to od začátku, oblíbené Stalo se se vrací ke starému modelu, neb časový systém praktikovaný v minulém roce se neosvědčil. Ve zpravodajské sekci tentokrát chybí reportáž z jiné školy, protože jsme byli na poslední chvíli vyhozeni z plánované návštěvy Gymnázia Ústavní, příště se ale opět objeví a bude mimořádně zajímavá.

Větší úsilí budeme v tomto roce věnovat rozhovorům. Už v čísle 38 se nacházejí dva – obsáhlé povídání s exprofesorkou biologie na PORGu Lenkou Kopřivovou a méně známou, leč taktéž zajímavou osobností Martina Bendy, šéfredaktorem časopisu Nové Listí, který vycházel v minulých letech na Gymnáziu Nad Alejí. Jakub Klein zahájil své návštěvy pražských kin již minule, tentokrát jeho divácké dojmy chybí. Zatím poslední stálou novou rubrikou je pak fejetonový sloupek staronového češtináře Jakuba Krče.

Co se plánu týče, budu stručný: již příště se možná objeví komiks/gomix v novém kabátě, dojmy Markéty Zelené z gymnázia Jaroslava Seiferta a v plánu jsou další změny. Zkrátka a dobře, náš/váš studentský časopis žije a nehrozí mu ustrnutí na vavřínech. Těšte se!

Tomáš Krajča, šéfredaktor

Obsah

Úvodník	2
Stalo se...	3
Chorvatsko z pohledu organizátora	4
Fotografie z Chorvatska	5
Zastřešující song o ŠvP, Glosy	7
O projektu paní profesorky Kaftanové	8
Svatby	9
Seznamovací výjezd	10
Skotsko	11
Rychlebské hory	13
Rozhovor s Lenkou Kopřivovou	14
Martin Benda - Nové Listí	17
Povídky	19
PORGáni po přechodu - Jakub Seidl	22
Recenze	23
English Page	25
Die Deutsche Seife, Poezie	26
Perly sviní(m), Fejeton	27
Photo Roman	28

Stalo se...

Událo se:

I. září byl piknik, takže jsme se pěkně nažrali.* Profotova třída zase skórovala ve fotosoutěži. * J. J. přišel oplácán prázdninovým alkoholem. * V oktávě přibyla Anča, v sextě Aneta a v kvintě Kristýna. V septimě ubyla Markéta, zatímco v sextě Áda s Mari. * Lidi, co studovali po světě, se vrátili a někteří jiní zase odjeli. * Je pár novech profesoru a některý starý odešli. * Pan školník je furt stejný. * Na dveřích sborovny je nová (kulatá!) klika. * Septima zaskvětila na Běstvině primu do tajů PPPP (Pravidla pro přežití na PORGu) a konečně má naši třídu aspoň někdo rád!!! * Je uklizená knihovna a brzo bude už i fotokomora. * Odjeli jsme na týden do Chorvatska. Ti, co neodjeli, projektovali v Praze. * Huňková má hustý plavky a Kristina taky. * Valášek nepublikoval v Ostrovních novinách naši normostranu plnou drbů, kterou jsme včas před uzávěrkou vhodily do krabice. Warum? * Adéla Gemrothová se zasnoubila. * Martin Gaberle rozbil sloní hrneček. * Tomáš Hercog dostal 1550 Kč (!) za ne zrovna povedené fotky ve výroční zprávě. * Francouzštinářům přijedou Francouzi. * Stal se zázrak: přestože je teprve podzim, ve škole je mnohem tepleji než venku!

Drby:

M. G. v noci s K. CH. a F. K. s A. K. i ve dne, stejně tak i A. V. s A. F.

Dále pak L. V. s D. L., K. Š. s J. T., K. P. s B. a M. V. nejen s J. P., ale i s M. M. M. stále s D. a A. s B.

Ukázka konverzace z autobusu během cesty z Chorvatska:

K. S.: Džákobo, řekni Fricovi, ať mi pučí kytaru!

J. J.: Hele Frici, Tlustej chce pučit kytaru.

M. S.: Jo, jasně.

K. S.: Díky Frici, seš my bitch!

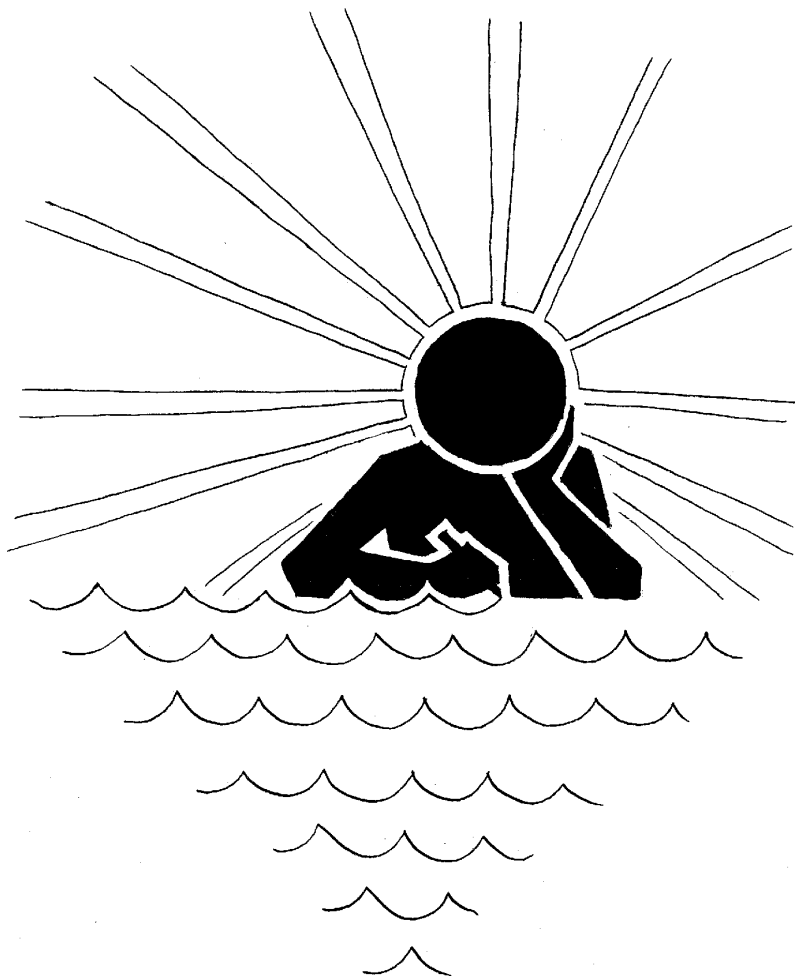
Terezka a Evička

Karlovy Vary navštívil Erich von Däniken. * Skupina Nukleární Vokurky křtila své nové CD s názvem Jsme na prodej. Bohužel jsme se tam nedostaly, protože jsme primánky. * Po několika prvních potyčkách s Korábany jsme usoudily, že sdílet s nimi jídelnu nebude zase až tak jednoduché. * Naše první hodiny se nám líbily, zejména chemie (zvrhlé dívky – pozn. red.). Většina

primánů si pořídila hodinky, neboť už má několik pozdních příchodů. * Po Běstvině nás septimáni bohužel většinou moc neregistrují. * Proběhla přednáška Jaromíra Štětiny, na kterou se dostavila skoro polovina školy (odhad). * Pokud máte zájem o umění primy, navštivte septimu (septivu). * Až skoro po měsíci školní docházky jsme poznaly, kdo je onen vychvalovaný

pan školník. Jeho specialitou jsou nucené práce, prý velmi oblíbené.

**Eliška Machátová,
Noemi Krausová**

Chorvatsko z pohledu organizátora

Je pondělí 6. října 2003, ředitelské volno. V úterý bude právě skončenou školu v přírodě na chorvatském ostrově Brač připomínat snad už jen několik nevyzvednutých kol v tělocvičně a krabice s projektovými věcmi ve sborovně.

Jaká byla ta letošní ŠVP u moře?

Odpověď na tuto otázku nechám na každém z účastníků, protože sám jsem příliš zatížen skutečností, že vím snad o každém větším problému, který se vyskytl a který jsem byl nucen řešit. Tím si nechci stěžovat – je to koneckonců má práce –, ale pouze obrátit pozornost na otázku, na kterou odpovědět umím. Jaké je to organizovat ŠVP u moře?

Mám-li to vzít pěkně po pořádku, musím začít anketou, kterou jsme se v polovině února 2003 obrátili na rodiče, abychom zjistili zájem o školu v přírodě u moře. Výsledek 77% pro uspořádání akce (ŠVP se na konec zúčastnilo 84% studentů) nám napověděl, že se můžeme pustit do příprav.

O místě, kde se ŠVP uskuteční, se zdálo být jasno od začátku. V Chorvatsku na poloostrově Murter nedaleko Šibeniku v kempu ve stanech rodinného typu jsme byli již dvakrát, a jak se i po diskuzi na schůzi pedagogů zdálo, nikdo neměl chuť cokoliv měnit. Vstoupili jsme do jednání s CK Mareš Sport a rezervovali si termín. Ve chvíli, kdy jednání s uvedenou cestovní kancelářkou začalo nabývat závazného charakteru, obdrželi jsme nabídku od CK Bižaca na ubytování v apartmánech ve městě Postira na ostrově Brač. Nabídka vypadala velmi lákavě. Ubytování v komfortních apartmánech v těsné blízkosti moře, zkušenosti CK Bižaca s pořádáním škol v přírodě

Kde: ostrov Brač v Chorvatsku

Kdy: 26. 9. - 5. 10. 2003

Kdo: Téměř celá škola

Projektová ŠVP jako každý rok

pro gymnázia a v neposlední řadě i seriózní vystupování jejího majitele Čecho-Chorvata, domorodce z Postiry pana Bižaci. Problémem se zdála být cena. Pan Bižaca běžně nabízel obdobnou akci za 5750 Kč, což by ovšem bylo pro nás nepřijatelné, neboť jsme byli vázání informací o ceně za ŠVP uvedené v již zmíněné anketě. Nakonec vše dobře

dopadlo. Pan Bižaca vzhledem k většímu počtu účastníků poskytl slevu a my jsme souhlasili s absencí svačin. Nyní již nic nebránilo vlastní přípravě akce. Bylo nutno vybrat vhodné téma projektové školy v přírodě (vlastně ani nevím, proč jsem se neobrátil i na studenty), sepsat a distribuovat dopis pro rodiče a studenty, závaznou přihlášku, list účastníka, řád ŠVP a vytvořit webovou stránku na portálu www.porg.cz.

Následoval zhruba jeden měsíc relativního klidu. Jen velmi sporadicky se mne někdo ze studentů zeptal na nějakou podrobnost (např.: proč ešus, proč nebudeme bydlet ve stanech, po kolika budou pokoje). Ve čtvrtek a pátek 12. a 13. 6. bylo vše jinak. Studentů, kteří se informovali na ŠVP, několiknásobně přibylo. Otázka však byla víceméně jedna. Je možné se přihlásit ještě v pondělí (tj. jeden den po termínu)?

Nechci na tomto místě rozvádět široké polemiky o tom, proč mnoho lidí (rozuměj v tomto případě studentů a rodičů) nechává vše na poslední chvíli, respektive nedodrží stanovený termín. Rád bych však upozornil, že tento fenomén přidělavá organizátorům obrovské množství práce. Nebudu přehánět, když uvedu, že evidencí a aktualizací těch, kteří z nejrůznějších „objektivních“ důvodů zaplatili pozdě, resp. nezaplatili storno, resp. se pozdě přihlásili, jsme společně s naší účetní strávili v součtu dva celé pracovní dny. Řešení do budoucna vidím v ještě nekompromisnějším režimu přihlašování se na akce školy.

Letní prázdniny uběhly jako voda, profesori si přes ně připravovali projekty na téma Ostrov a od 1. září se již mohli studenti rozmýšlet, o který projekt budou 4. září bojovat. Boj proběhl klasicky, tj. kdo dřív přijde, ten dřív mele. Prima si tradičně vybírala bez boje. Víím, že to není ideální způsob, ale funguje. Odjezd se rychle blížil a bylo toho ještě potřeba hodně zařídit: zjistit, jaké kdo má číslo pasu (uf), kdo si skutečně bere kolo, pojistit všechny, odhalit studenty, kteří se nepřihlásili na žádný projekt nebo se naopak přihlásili na dva projekty, sejít se s instruktory a se zdravotnicí, vymyslet program na odpoledne, doplnit lékárnu, vymyslet místo ve škole, kam se budou ukládat kola, najít nové místo odjezdu, protože se stavba plynovodu v okolí školy ne a ne chýlí ke konci...

Další sled událostí uvedu pouze heslovitě a všechno to hezké prozatím vynechám.

čtvrtek 25. 9.

- Poslední čísla pasů získána.
- Pavilon je plný kol; neukradne je někdo? Rufer přespí ve škole a bude chodit plašit zloděje.
- Vytočí se dvoupatrky v uličkách okolo Korábu?

Pátek 26. 9. (odjezd):

- Kratochvíl ještě nezaplatil!!
- 10:25 breafing profesorů ve sborovně. „Proč tady nejsou všichni?“
- Malý autobus přijel ke škole, ačkoliv jsem třikrát říkal přepravci, že odjezd je z Kašparova náměstí.
- Proč nikdo nenakládá kola? Kde je Brúna?“
- T. V. se bojí pavouků a nemůže sedět nahore ve dvoupatrku.
- Řidiči z busu č. 3 nevědí, kam mají jet! Ještě že Klaus ví, kde je Chorvatsko a Split.

Sobota 27. 9.

- „Soňo, František se pozvracel!“
- Do trajektu se všechny 3 autobusy nevejdou.
- To si snad nezapamatuju, kde jsou všechny ty domy a apartmány.
- Proč jdu tenhle kopec již popatnácté?
- „Profesoři musí bydlet u studentů a nemohl jsem vědět, kde je a kde není mramor...“
- Kde spí holky z kvinty? A kluci z kvarty? Kde je směnárna? A kdy má otevřeno? Kdy je večeře? Neviděl jste profesora Arnota? Kdo je Alena?

neděle 28. 9. až neděle 5. 10.

- Umí všichni plavat?
- „Pane profesore, na apartmánu může být jen tolik lidí, kolik jich tam bydlí!“
- „Look at the time. This is not normal!“
- „Nepřšlo tady již 5 měsíců...“
- „Čím zakryjeme ta kola?“
- Pažit je podmáčený. Nehraje se.
- „Proč se sakra nikdo nepřihlásil

na výlet do kamenolomu?“

- „Pane profesore, na apartmánu může být jen tolik lidí, kolik jich tam bydlí!“

- Proč si někteří porgáci stále myslí, že jsou něco více? To je ten duch PORGu? Ještě že se holky omluvily.

- Pažit je pořád podmáčený.

Dokonce i místní reprezentace musela jít trénovat do jiné vesnice (kde nepršelo?).

- „Ne, ne, ne... ten pejsek nemůže být na apartmánu (*poté ředitel obejmeme svého zástupce*) a přes hranice ho převážet nebudeme.

- „Pane profesore, řekněte studentům, ať neběhají přes záhon pana majitele!“

- „Pane profesore, volala paní z Mira Bajiče, že má strach, aby si chlapci neublížili, když lezou na střechu...“

- Změna změny... Proč ten Bižaca nepřišel?

- Pane profesore...
- To snad není možné... Kam jen ty kluky ubytujeme?

- Buďte bez obav, ten ztroskotaný člun a zašpiněná prostěradla uhradíme....

- Snad se tolik nestalo, že jsme si půjčili čtyři židle....

- Pane profesore, chápu, že když jste tady na dovolené, přesto...

- Všechny autobusy jsou tady...

i když je nevidíte!

- Proč ten řidič nese elektrickou koncovku od vleku? Žádá si Bidlákovou... Chce Příbika, je zle...

- To byla rána. Bylo to slyšet až na pláži.

- To se do těch autobusů nemůže vejít.

- „Soňo, František se pozvracel...“

- ... Prahááááá...

A dost. Na složitější chvíle se rychle zapomíná a zůstává to pěkné. Osobně budu po čase jistě vzpomínat na krásné skály a pláže, čisté moře, komfortní ubytování, poetický kostelík, rybářské lodě plné sardinek, nadšeně poskakující účastníky projektu prof. Kalendové vracející se z plavby s místním rybářem, výhled z Vidovy Gory, neobyčejnou kaménkovou pláž ve tvaru kosy, precizně zhotovené modely ostrovů, studenty lačně natahující ruce po právě vyšlém čísle Ostrovních novin, trosečníky opékající si na ohni ulovené ryby, krásné obrázky na stojanech zapálených malířů, Beatles u moře, večer plný Jazzboxu v kavárně v Postiře, závěrečnou poradu profesorů v piniovém háji spojenou s opékáním ryb, „Fantysovu a Mikovu“ divadelní prezentaci, svůdnou Bibi, nesmlouvavou Aničku (Jílkovou) a na *toho, který běží...*

Daniel Příbík

Fotografie z Chorvatska

Ostrovní šílenství se na různých lidech projevuje rozličnými způsoby. Mika zprvu zasáhla jen nevinná alergie a rudý opar na tváři, avšak postupem času došlo ke změnám vážnějším. Nejenže změnil sexuální orientaci (o čemž svědčí výraz zmaru ve tváři bývalého přítele), ale pokusil se též o změnu pohlaví. Vrcholu ale nemoc dostoupila až ve chvíli, kdy změnil značku zubní pasty.

– Toto je Aleš (16). Je plachý a nesmělý a má rád techno. Je obětí buzerace celé skupiny...
– ...v podstatě ho ale mají velmi... no, docela rádi...
– haha, to jsme viděli, třeba když ho poslali v absurdním čase na absurdní místa...

Správný jazzman Štěpán Uhlíř si poradí v každé situaci. Sedět na pianistické stoličce, hrát na akustickou kytaru jednou rukou, ba co více, jedním prstem, a druhou rukou udržet mikrofon ve stabilní poloze, čistě zpívat a odhánět dotěrné mouchy silou pohledu skrzevá sluneční brýle je pro něj tak snadné... Ani Miles Davis by to nezvládl lépe.

Postira. Na první pohled městečko plné poezie, granátových jablek a slané vody. Nepokoušejte se tu však nabízet v nočních hodinách malé černé štěňátko nelovecké rasy – záhy zjistíte, že místní jsou jen krutí venkované, kteří podobná stvoření házejí do kontejneru.

Večerní koncert v piniovém háji. Fantysova mysl se zjevně toulá ve vzpomínkách na šťastná dětská léta strávená u táborových ohňů. Na první pohled vůbec nechápe, co se děje. Arnot si naopak plně uvědomuje krušnou realitu doby a své pocity zcela přenáší do monstrózní basy. Pivo.

Karel kladl velký důraz na správné umístění svých vnaď. Nebyl pro něj problém sehnat profesionální poradkyni. Dokonce přilákal i několik přihlížejících. Všichni si chtějí na NOVÉHO KARLA sáhnout. První, důkladně skrytý zájemce už svou ruku ke Karličce nedočkavě natahuje. Kdo je onen chlapík? Jan Tleskač?

Zdánlivě náhodou objevil se mezi kvintánkami Matěj Kotalík. Poté co vysvětlil svůj příchod tvrzením, že jde fotit moře, sprostě obsadil dominantní pozici na fotografii, kterou Tomáš zamýšlel věnovat pouze kvintánkám. Tomáš vida Matěje v póze tak stvořené k fotografování, zapomněl na kvintánky, ze kterých se rázem stal jen obtížný hmyz, který se na fotku nezávanecpal. Zatímco se Anežka pokoušela získat Tomášovu pozornost zpět podbízivým pohledem, Kristýna už všechny snahy vzdala. Pod Matějovým správňáckým úsměvem se skrývá pokrytectví a sebestředný egoismus.

Inu, mládí odplulo jako zaoceánské parníky odrážející se v prosklených dveřích. Zbývají už jen vzpomínky na osm let strávených na gymnáziu a pravidelná třetiroční účast na přímořských školách v přírodě. Dobří holubi i dobří instruktoři-exstudenti se vrací...

Jako malou zajímavost vám v rámci sekce věnované škole v přírodě nabízíme píseň, která měla zaznít, avšak nakonec nezazněla v prezentaci Fantysova projektu...

ZASTŘEŠUJÍCÍ SONG O ŠVP

Kamerový systém v autobuse,
buzerace od řidiče v jednom kuse.
Agip is the number one,
vyčůráme, jedem dál!

Ref.: PORG je jedna rodina,
rozbouřená hladina,
profesoři vtipem hýří,
k jednomu cíli všichni míří.
PORG ten má cíl, PORG ten má směr,
plavíme se k Araratu na sever.

Nezbyly fazole, nezbyly brambory,
zato masa máme zásoby.
Krademe si ráno chleba,
později je nám ho třeba.

Ref.

Když vstáváme na snídani,
Profotovci vyráží,
Uhlíř brnká na kytary,
vlny do skal naráží.

zvolání: „Matroš kamaráda nenahradí!“

Madla, Tereza, Bára, Klára (projekt s Fantysem)

Glosy

Nový muž

Začátek školního roku nám přinesl nejedno překvapení. Pětadvacítka má už jenom jeden vagón, Koráb byl zaměněn za Zámeček a zábavným světem biologie nás teď bude provázet nový mladý pan profesor... Už víte o koho jde? Ano, je to ten, o kterém se skládají básně na dámských WC. Mimoto nás zaujal svým nadšením a barevnými tričky. Názory na tuto nevšední osobnost se doopravdy různí. J. K. (17) tvrdí: „Je to báječný člověk.“ Skeptičtější studenti ovšem shodně dodávají: „Je to šílenec!“

(janeva)

Cestou do knihovny

Také jste se rozhodli zavítat do nově otevřené školní knihovny? Je sice hezké, že máte takto úspěšné zájmy, ale na cestě vás může překvapit mnoho nástrah. Pokud po sestupu do suterénu odoláte lákadlům počítačové učebny vpravo a dáte se doleva, možná vás odradí hluk vrtačky obsluhované až příliš důsledným zedníkem. Pokračujete-li odvážně dál, dojdete k zavřeným dveřím. Můžete si však být jisti, že nejsou otevřeny pouze kvůli rámusu strojů. Došli jste k cíli.

(ap, ms)

Záhada červeného polštáře

Se začátkem školního roku se zvýšila kriminalita v našich řadách. Například ze sextánského tábora míru záhadně zmizel rudý polštář přesně odpovídající rozměrům

O projektu paní profesorky Kaftanové, aneb Jak se správně stravovat

Všichni už jsou pryč a nás odpadlíky napadají hrůzostrašné představy o budoucnosti. Nikdo neví, co bude následovat, ani netuší, jaký je obsah tajuplné cestovní tašky na chodbě. Schází se ti, co zde hodlají přečkat dlouhý týden, a vybrali si ze dvou projektů právě vaření (druhý projekt byly svatby). Skoro nikdo z projektu nezná hlavní šéfovou – paní profesorku Kaftanovou. Rozhlížíme se a uvědomujeme si, do jaké společnosti budeme následující týden patřit. Nejvíce mě zaujal Špek (všichni vědí, o koho jde, ale já už z principu nebudu jmenovat), který na projekt vůbec nepřišel. Ježek evidentně postrádal Losu, ale nesl to statečně až do středy, kdy onemocněl. Podle mě to není jediný důvod, proč ulehl, další důvod je Metoděj, primán, kterému se klidíte z cesty, jinak budete jistě marodit. Dále do kolektivu patřila aktivní a nadaná primánka Klára, banda terciánů (Tomáš, Hynek, Štěpán, Jakub a Adam), pak já a nakonec Lucka, již musím pochválit za to, jak statečně přežívala absenci našeho šéfredaktora (který mi tuhle malou zmínku jistě vymaže). Paní profesorka sešla se schodů a řekla, ať vezmeme ty hrnce, co jsou v tašce na chodbě. Záhada byla vyřešena a šlo se do pavilonu.

Projekt se nazýval Vaření. Já bych to změnila na „Zdravou stravu“. V pondělí jsme se ponořili do žhavé diskuse o vaření, vegetariánech, ekologii a přípravě SKUTEČNÉ hrachové polévky. Nakonec jsme se rozdělili do tří skupin, jedni vařili SKUTEČNOU zeleninovou polévku, druzí se pokusili o SKUTEČNOU hrachovou polévku a zbytek se dal do dortu. Tomáš projevil mimořádné schopnosti při smažení chlebových kostiček. Recept vám zde vypisovat nebudu, ale řeknu vám, že ty kostičky jsme snědli hned a bez polévky. Tomáš tu zeleninovou přesolil, ale jíst se to dalo. Bylo to chutné a výživné.

V úterý jsme byli v čajovně jménem Romantinka na ochutnávce a povídání. Dozvěděli jsme se spoustu věcí, například, že čaj nesnáší kov, že čajový obřad trvá tři hodiny nebo že Sencha je nejlepší při třetím a čtvrtém nálevu. Pokud byste

se chtěli dozvědět více, zajděte za paní profesorkou. Jako zajímavost nám ukázali australský déšť, hudební nástroj, který přivolává přeháňky. Ježek se modlil, aby ho moc lidí nezkoušelo, prý ještě musí někam zajít.

Středa byla očekávaným dnem. Mělo být snědno naše dílo – jablčnorozinkopiškotový dort, již dva dny uleželý ve sborovnické lednici. Nebyl špatný. A jelikož spousta z nás nesnídala, vznikla o poslední kus drsná rvačka. Samozřejmě chytrost zvítězila nad svaly a největší část z posledního kusu jsem získala já. Poté jsme jeli do supermarketu. Dostali jsme za úkol zjistit, který výrobek z vybrané skupiny je nejzdravější. Jak jsem se již zmínila, Ježek onemocněl, a proto neměl kdo Metoděje mírnit. Zapřísahal se, že si vezme velký košík. Hynek jej dostal na hlídání a hned poté ho někde ztratil. Lucka si koupila brutální množství nezdravých potravin, a tak jsme se všichni šíleně přejedli. Kromě paní profesorky, která se nám ztratila také. Pak jsme si to vyčítali. Něco jsme si opsali z obalů čokoládových tyčinek, Metoděj zaplatil jednu menší krabici bonbónů, kterou celou tu dobu vozil ve velkém košíku, a šli jsme domů.

Čtvrtek byl asi nejzajímavější den z celého projektu. Jeli jsme na Náměstí Republiky do restaurace Albio, kde jsme se poučili o ekologii, o stravě a ochutnali jsme i skvělé mrkve a chleby bez chemických příměsí. Odpovídali jsme na ankety, jedli biopřípravky a některé se dokonce naučili rozlišovat. Uživali jsme si. Na adresu se opět zeptejte paní profesorky.

Pátek byl den závěrečný, psali jsme vyhodnocení ze supermarketu. Kupte TWIX. Pak jsme šli na svatbu pana profesora Bukovského, my s Klárou a Luckou jsme dostali pusy. Společně s terciány jsme tak oslavili báječně vydařený projekt. Příště pojďte s námi, je to vážně zajímavé a poučné ;-).

Zuzana Burianová

septimánské lavice... Pro sextány znamená odcizení tohoto polštáře citelnou ztrátou vzhledem k tomu, že to byl jediný rudý polštářek, jež měli, a navíc se teď na pohovku se třemi polštáři vejdu jenom tři lidé místo čtyř. Dovolíme si zalícitovat: protože přátelské socialistické tábory vědí, jakou pro nás měl tento artefakt cenu, zbývá jako možný pachatel pouze imperialistický tábor kapitalistů. PS: Zdravíme septimu a našeho ideologického vůdce prof. Arnota.

(jakmáňa)

PORG opět hraje florbalovou ligu

Zatím třináctičlenný výběr PORGských florbalistů se opět přihlásil do středoškolské soutěže. V prvních zápasech ve své základní skupině porazil 2:1 Gymnázium Christiana Dopplera, v posledních vteřinách pak zachránil remízu 5:5 s Písnickou. Pokud nedojde k nepředvídatelné shodě náhod, měli by mít reprezentanti postup jistý, zajímavé bude sledovat až jejich čtvrtfinálové boje...

(tomus)

Recept

Kokosové kuličky

Pomůcky

150 g jáhlové nebo rýžové instantní kaše, např. Nomina, 80 g kokosové strouhanky, 40 g přírodního cukru, kakao na obalení

Postup:

Instantní kaši smícháme s cukrem a s trochou vody vypracujeme hustou hmotu, do které zapracujeme kokosovou strouhanku. Tvoříme kuličky nebo špičky, které obalujeme, např. v kakau, suché instantní kaši, strouhankou oříškových apod.

Svatby – Význam a forma manželství v různých kulturách

Zatímco většina školy odjela do Chorvatska na školu v přírodě, my jsme zůstali v Praze, abychom se zúčastnili projektu prof. Výškové a prof. Bukovského. Mimo nás se do něj zapsali studenti Lucie Cihlářová, Honza Štorek, Filip Dominec, Matěj Šenkyřík, Aleš Březina a Jan Slezák. Cílem projektu bylo představit pojetí manželského svazku a svatebního obřadu v různých kulturách, resp. náboženstvích. Jednalo se o pravoslavní, katolictví a judaismus a každému z těchto náboženství jsme věnovali jeden den, vždy s návštěvou příslušníka církve, v posledním případě s návštěvou židovského muzea. V pátek jsme se zúčastnili skutečného obřadu, abychom získali zkušenosti. Ženil se prof. Bukovský.

V pondělí nás přivítal metropolitní rada Pravoslavné církve, Otec Václav. Oproti tomuto mírnému a příjemnému vousatému pánu, byl katolický kaplan z kostela sv. Antonína na Strossmayerově náměstí jako střelený. Svůj výklad provázel prudkými gesty a zdálo se, že má velké rétorické zkušenosti. Paní v židovském muzeu nás provedla dvěma synagogami a domem Pohřebního bratrstva.

Jak judaismus, tak obě křesťanské církve se shodují v tom, že manželství je potvrzení vzájemné lásky dvou lidí před Bohem a tento svazek je ve všech vysoce ceněn. Hlavní důvod pro uzavření sňatku je, aby zplození potomci mohli vyrůstat v klidném a stabilním prostředí a aby si lásku, kterou k sobě manželé chovají, odněst s sebou do vlastního manželství a dál plodit děti ve stejném prostředí, v jakém vyrůstaly. Podle katolického kaplana nejsou děti z rozvrácených rodin schopny normálně založit rodinu z toho důvodu, že rodič, se kterým vyrůstaly, musel převzít úlohy druhého a toto se tak pro dítě stane normálním, ne však pro jeho okolí.

Obřad je kromě spojení obou snoubenců formou určitého závazku, jelikož se slib uzavírá před svatebními hosty, tudíž svědky, hlavně pak před Bohem.

Pravoslavní

Pravoslavní jsou oproti katolíkům velice tolerantní. Kněží se mohou ženit, nemusí dodržovat celibát, pokud nepostoupí na vyšší kněžskou hodnost. Pravoslaví je odvozeno přímo od nauky

Cyrila a Metoděje, liturgie se tudíž provádí ve staroslovenštině a je v ní mnoho východních prvků, ať už v ikonách, povinných vousech kněží nebo právě v jazyce.

Obřad provází mnoho symbolických a folklorních záležitostí, které pocházejí z východu, konkrétně z Balkánu. Tradiční obřad začíná příchodem snoubenců a svědků před oddávajícím. Svědci dostanou do rukou korunu, které během celého obřadu drží nad hlavami snoubenců. S podobnou součástí obřadu se setkáváme u židů, kde obřad probíhá pod chupou, baldachýnem, který představuje záštitu a ochranu, již Bůh dává svazku. U pravoslavných se jedná o podobné spojení Boha a svazku.

Kněz symbolicky svazuje ruce snoubenců epikantem, pruhem látky, který je součástí jeho obřadního roucha. Na

ho hlediska. Úředně se manželé mohou rozvést, majetek může být rozdělen, ale podle církve jsou i úředně rozvedení lidé navždy svoji. Toto opatření je zde kvůli dětem, které mají podle církve vyrůstat ve stabilním prostředí.

Židé

Židovské náboženství je nejstarší ze všech, a je zde tudíž nejvíce tradic a pozůstatků dřívějších dob, obřad je proto nejpestřejší. Probíhá, jak už bylo zmíněno v odstavci o pravoslavných, pod chupou, baldachýnem znázorňujícím záštitu Boha. Baldachýn je možno postavit v synagoze, ale i venku, což je rozdíl jak oproti pravoslavným, tak katolíkům. Nejdřív se dostavuje ženich s rodiči, družbou a svatebními hosty, následně se dostaví nevěsta s rodiči a družičkami. Nevěsta sedmkrát obejde ženicha

stole před nimi se naplní číše vína, kněz třikrát snoubence provede okolo tohoto stolu a dá jim vypít víno. Tím je obřad v podstatě ukončen.

Tolerance pravoslavné církve se týká i rozvodu, který je umožněn a není problémem ho provést.

Katolíci

V katolictví není takové množství tradic. Obřad je oproti pravoslavným strohý a rychlý, katolictví je však silně dogmatické a k tomu není potřeba zlato a pompa. Oddávající vyzve snoubence k vyslovení slibů a výměně prstenů. Jako svědci jsou zde svatební hosté a Bůh. Katolictví se vyznačuje přísností doktrín pro kněží i pro věřící. Katolíci se po uzavření sňatku nesmí rozvádět, kněží se nesmí ženit a musí dodržovat celibát. Rozvod není možný z duchovní-

a začne první část obřadu – zasnoubení. Rabín dá snoubencům vypít pohár vína a ženich navlékne nevěstě prsten a pronese slib. Následně se předčítá ketuba, prastará aramejská listina práv a závazků manželů, která taktéž stanovuje hmotné zajištění ženy po rozvodu či ovdovění a příslib manžela, že ji bude vždy ctít. Následuje druhá část obřadu – uzavření manželství. Snoubenci vypijí druhý pohár vína a rabín zpívá sedm požehnání. Ženich rozbíjí sklenici, aby i v nejradostnější chvíli židé nezapomněli na zničení Jeruzalémského chrámu. Následně jsou snoubenci necháni chvíli o samotě a poté začíná hostina. Vdaná žena se v judaismu těší větší úctě než ženatý muž.

Matěj Čuchna
Ondřej Lejko

Seznamovací výjezd

Prima + septima

Cesta na Běstvinu byla příjemná a proběhla v klidu. Po příjezdu nás však čekalo nepříjemné překvapení: byla tam jiná škola řádně přihlášená (jako my!). Takže nezbývalo nic jiného, než se po dvojicích naskládat na malé, ale útulné počmárané chatky.

Večer jsme se náhodně rozdělili do čtyř skupin. Po rozdělení jsme si vymysleli jména (Hadi, Kuřata, Dafča-team a Berušky) a nakreslili vlajku a trička. Já jsem byl ve skupině Hadů a vedli nás Klára s Markem. Tu noc byla nic moc bojovka (protože jsi to asi ve čtvrtině otočil a vrátil se na chatku – na rozdíl od jiných – pozn. red.), ale musím ocenit snahu septimánů stát venku, mrznout a neefektivně houkat do ochrapnění. První den dopoledne jsme měli po skupinkách čtyři projekty (hudební, výtvarný, sportovní a dramatický), které vedli zkušení septimáni. Projekty jsme si měli odbýt v průběhu dvou dnů.

První odpoledne jsme měli orientační bojovku cestou necestou. Cestou jsme museli odpovídat na otázky typu: existuje Bůh? či zabil jsem otce syna pravnučka bla bla... kdo jsem? Po dvou slepých odbočkách by to hlavního organizátora Jirku hodně bolelo, kdybych ho potkal. Tohle odpoledne ta cizí škola odjela, a tak jsme se nastěhovali do šestilůžkových chatek. My jsme byli dva septimáni a čtyři primáni. Jinak jsme ve volných chvílích (těch bylo málo!) v areálu využívali fotbalového, volejbalového a bas-

ketbalového hřiště. Večer byl táborák s večerkou v půl jedenácté (septimáni později). V noci se konala akce „najděte primána Metoděje“, který si hověl u učitele. Já jsem se nezúčastnil, protože se nepodařilo mě vzbudit (doteďka nechápu proč, tak tvrdě jsem spát nemoh) (ale ano – pozn. red.).

Ráno příštího dne jsme se septimánem Jirkou, mým spolubydlícím, vstali v 8:30, což byl čas budíčku. Všichni, včetně učitelů, měli dvanáctou. Učitelé nám akorát dali nějaký ten peníz, prý ať jdeme nakoupit. S Jirkou jsme si to velmi užili (bavil mě svou zásobou logických hádanek). Při nákupu mě velmi udivilo, že sedmnáctiletému Jirkovi prodali pivo. Celý den byla minimálně o hodinu posunutá jídla. Dopoledne byly opět projekty. Odpoledne se hrála úžasná dvouapůlhodinová hra. Cílem bylo vyžebrot ve vesnici něco ze zahrádky (požitelného), kus oblečení, vtipnou věc a podle našeho názoru cenný předmět. A speciální úkol profesorky Bidlákové zněl: Nasbírejte co nejvíce jakýchkoliv razítek. Potom jsme ještě měli zodpovědět tři otázky týkající se vesnice. My, Hadi, jsme se rozdělili do tří skupin: Terka, Noemi a Monika šly somrovat. Franta a Marek měli na starost otázky a Klára, Jáchym a já jsme sháněli razítka. Musím říct, že jsme si to moc užili. Nakonec nám k vítězství pomohlo šest razítek sedmiletého děvčátka typu: slon, prasátko, človíček atd. Příspěvky do

hry byly velice originální, např.: dlažební kostka, klaunský nos či sůl nad zlato. Ten večer jsme prezentovali velice rozmanité, námi vymyšlené písně. Potom jsme se poklidně uložili k poslednímu spánku na Běstvině 2003.

Kde: Běstvina

Kdy: 4. - 7. 9. 2003

Kdo: prima + septima

Standardní seznamovačka

Ráno jsme Jáchym a já pomáhali se snídání, uklízely se chatky a balilo se. Zjistilo se, že se od naší chatky ztratil klíč, takže bylo vyhlášeno pátrání (neúspěšné). Bylo přerušeno, když se septimánovi Kryštofovi ztratil mobil i s nabíječkou, takže byly prohledávány batohy všech spolubydlících a septimánů. Pak už se rozdaly diplomy a jelo se domů. Cestou se ještě povedlo prorazit kytaru, ale hrála, takže se vzadu zpívalo. Vpředu Jirka bavil mnoho primánů svými hádankami. Poté následoval příjezd, rozloučení a rozchod.

Myslím, že se letošní seznamovací výjezd velmi povedl a zároveň bych chtěl poděkovat všem septimánům za přípravu suprového programu!

Matěj Jungwirth

Skotsko: MegaŠvp

Číslice jsou počet kilometrů, a pokud tomu není jinak, uvádím je bez jednotek.

Jednoho krásného letního večera, byl to tuším... no, to stejně nikoho nezajímá... se naše překrásná žlutá budova školy ocitla pod haldou kol, batohů, beden s jídlem, volně se válejících spacáků, studentů, profesora Rufera a profesora Arnota (dále bez těch profesorů). Po krátkém zpoždění přijel autobus naložený studenty z kralupského gymnázia, profesorem Plecháčkem a dvěma jeho kolegy (dále Kralupáci), škola se začala pomalu odhalovat, my jsme nakládali věci do autobusu a vyrazili směrem Rozvadov.

Kde: Skotsko

Kdy: předposlední týden v červnu

Kdo: někdo z PORGu a někdo z gymnázia Kralupy

Letní sportovní akce

První nepřijemností byla nuda, protože nešlo video. Po noci, jízdě v autobusu a trajektu následovalo 8 hodin, které jsme měli přečkat v Doveru. Naštěstí to bylo ve dne. Toto nekonečné období jsme zabili flákáním po doverských útesech, po doverském hradě, na doverských „plážích“ a vynikajícím doverským doner(ským) kebabem. Večer nás řidiči pro změnu nahnali do autobusu a pokračovali jsme směrem Edinburgh.

Ráno, které se už dalo poznat pouze podle hodinek, nikoliv podle svítání, jsme se setkali s Ruferovým přítelem Mattewem. Ten nás navedl k jeho pozemku, který se nacházel poblíž Biggaru. Postavili jsme si stany a po několika technických problémech (některé se i opakovaly) jsme nasedli na kola, abychom si ozkoušeli místní specialitku, ježdění vlevo. Byla to dřina asi pro všechny, protože když jsme přijeli na první téčko, většina lidí se zařazovala doprava. Byli jsme rádi, že jsme se všichni konečně rozjeli a že se můžeme bezstarostně vrhnout do krásného dne.

Po 840 metrech nás ale radost přešla. Matěj měl na pohled drobnou kolizi, ale při pečlivějším prostudování již tak drobná nebyla. Zlomil si obě kosti na levé ruce, a tak ho čekala nemocnice v Glasgow. Rufer se s ním vrátil a předal ho na týden do rukou Mr. Mattewa,

a tak na Matějově tachometru za tento týden přibýlo 840 m. Jeli jsme mezi travnatými kopci, posprejovanými ovce-mi a dalšími krásami Lowlands 50 km do tkalcovny v New Lanark, kterou založil britský podnikatel Robert Owen. Ke konci dne nám již silniční strany šly, z čehož měli největší radost pochopitelně všichni profesoři. Po příjezdu jsme objevili nějaké cvičiště, nejspíš hasičů. Byly to různé překážky mezi sloupy a dva megasloupy, mezi kterými se dalo přelézt asi v 6 metrech po laně. Pár jedinců tam vylezlo, ale nikdo si to bez jistoty nebylo dovoleno.

Večer jsme strávili, kromě povídání, další nepříjemnou činností – vraždění midges. Pro představu, jsou to takové malé mrchy velikosti špendlíkové hlavíčky a koušou jako komáři. Ale jenom u stanů jich bylo jako komárů v celém Česku. Nepomáhaly na ně žádné repelenty, ani ty, které byly speciálně proti nim, a tak jsme je doslova upalovali.

Další den ráno jsme naskládali vše do autobusu a jeli zase několik hodin na sever. Projeli jsme mezi Edinburghem a Glasgou a dojeli až do Boat of Garten. Tady jsme asi ve čtyři hodiny rozložili tábor, rozdělili se na tři skupiny a vyrazili na výlety: Rufer 25, Arnot 30 a Kralupáci 60. Tyto jednotky byly však pouze orientační na začátku vý-

Další den jsme se rozdělili na Rufer 70, Arnot 60, Kralupáci 120 – ti chtěli jet stejně s Ruferem a prodloužit si trasu až k moři. Jeli jsme do Carrbridge (Ruferovci) podívat se na krásný most, a když jsme potom vystoupali k horskému jezírku s hradem uprostřed, které nám doporučil Arnot, protože u něj předchází den byli, začalo neuvěřitelně pršet. Nandali jsme si vše, co se dalo, a společně s Kralupáky se vrátili zpět do kempu. A tak jsme ujeli všichni 60. Arnotovci nám potom vyprávěli, jak na jejich 37 největší slejvák přečkali v úžasném kavárně a jak se potom koupali v místním jezírku. Ještě večer jsme naložili kola na přívěs a dělali klasické večerní činnosti – fotbálek.

Ráno jsme vyrazili autobusem na Loch Ness. Projeli jsme Inverness a pokračovali podél Loch Ness až na konec. Tam autobus vysadil Kralupáky a některé naše studenty a zbytek se nechal vyvést na kopec, který si oni (tedy Plecháček) chtěli vyšlápnout. Po vyložení na vrcholu jsme jeli asi 40 podél jezera až do Inverness. Po příjezdu jsme čekali na Kralupáky a snažili se naložit kola, což ve větru, který nám málem odfoukl přívěs, šlo dost těžko.

Poté jsme dostali rozchod a asi polovina lidí i s Arnotem se odebrala hledat jednu budovu. Procházeli jsme náměstí, a když jsme ji konečně spatřili, všichni jsme se slinami na jazyku doslova vběhli

letu. Nejdřív se vrátili Ruferovci s 35 kilometry, potom Kralupáci se 70 a nakonec Arnot s 60.

Čekali jsme ještě více midges, ale naštěstí tu moc nebyly. Večer se trávil dokupováním zásob, hraním fotbálku atd.

dovnitř. Pak se již ozývali různé objednávky, z nichž nejčastější byla „one XL Double McBacon.“ Ti bystřejší z vás již jistě pochopili, že se jedná o vynikající Burger King. Fast food, který kupodivu a bohužel ještě nezahltl naši vlast.

Když jsme se všichni pořádně naobědvali, začali jsme procházet zbytek města a poté se vrátili k autobusu a odjeli zpět. Po příjezdu jsme zjistili, že ani našemu kempu se vítr nevyhnul a že některé stany se nenacházejí tam, co při odjezdu. Večer jsme hráli tradiční sport...

Kola jsme nechali z předchozího dne v autobuse, a tak jsme ráno zase vyrazili na asi nejznámější skotský ostrov Skye. Měli jsme naplánováno, že tam dojedeme, přejedeme místní most na kole a projedeme se, protože za přejezd autobusu se platila nesmyslná cena. Když jsme tam ale dojeli, bylo naprosto neuvěřitelně hrozné počasí, a tak jsme každý radši obětovali dvě libry při pomýšlení, že bychom museli z autobusu ven. Přejeli jsme tedy most autobusem a dojeli do Portree. Tam jsme se za mrholení rozdělili na Arnotovce, kteří šli pěšky do města, Ruferovce, kteří jeli kousek na kole, a Kralupáky, kteří chtěli jet 60. Vyrazili

jste tedy s Ruferem na kole, ale po 10 km protivětru a dešti jsme se vrátili a šli do města. Tam jsme se dozvěděli, že Kralupáci ujeli 30 a že už i Plecháček řekl, že tohle nejde, a tak jsme čekali v místní restauraci, než pro ně přijede autobus. Pak jsme naložili kola a odjeli zpátky do kempu.

Další den jsme se rozloučili s Boat of Garten a vyrazili do Stirlingu, kde byla největší bitva mezi Angličany a Skoty (viz film Statečné srdce s Melem Gibsonem). Tam jsme se setkali s Matějem, který měl už ruku ošetřenou, a Matthewem a s nimi jsme pak pokračovali do Edinburghu. Ten jsme bohužel velmi rychle prolétli a prakticky za celou dobu prohlídky jsme se nezastavili, protože jsme potřebovali dojet do školy ve vedlejším městě, kde jsme měli spát v tělocvičně.

Po příjezdu a rozházení spacáků po celé tělocvičně nám bylo sděleno, že nemáme používat žádné vybavení tělocvičny. Během pěti minut samozřej-

mě všichni měli floorbalku, badminton, basketbalák nebo nějakou jinou zakázanou věc. Tělocvična byla propojena s parádní kuchyní, ve které jsme se málem všichni ušlapali. V této kuchyni se také nacházel pěkný zesilovač a po dohodě s majitelem objektu a po zapojení minidisků už tělocvičnou zněli Peppersáci a podobný výplody. Když už byla docela tma (asi půl druhý) usoudili profesori, že je třeba jít spát, a tak jsme šli.

Rozsvítla se světla... Rufr říkal: „Vstávejte“... nade mnou někdo přeběhl... a najednou se tělocvičnou začala ozývat příšerná píseň, která všechny spáče rychle vyhnala z pelechů.

Sbalili jsme veškeré věci. Umačkali jsme se v kuchyni a vyrazili na kole asi 15 do místního školního bazénu, do kterého jsme byli pozváni. Když jsme tam dojeli, našli jsme bazén opuštěný, a tak jsme museli čekat, až se objeví správce. Ten se objevil. Vtrhli jsme do bazénu a všichni včetně Arnota začali hrát hru „Kdo přežije“. Mlátili jsme se totiž molitanovými tyčemi třicet na tři, ale v bazénu 10 m x 15 m to vypadalo jako všichni proti všem. Po příjemné koupeli jsme čekali, až řidiči opraví přívěs, a tak jsme šli navštívit místní městečko. Po hodině jsme se vrátili a vyrazili do Prahy.

Po dost ošklivé noci v autobuse jsme přejeli trajektem do Calais a přijeli do německého města Aachen (Cáchy). Všichni, kdo se pilně učíte dějepis, jistě víte, že je tam katedrála, ve které byli korunováni císaři. To byl taky hlavní důvod, proč jsme jeli tam a ne do Bruselu.

Katedrála byla pěkná, ale celá pod lešením. Město jsme si prošli asi za tři hodiny. Dali jsme si tři půllitrové shaky, německého wursta a bylo nám pekelně blbě. Nějak jsme se všichni potkali v malém parčíku, kde jsme se další dvě hodiny pokoušeli postavit lidskou pyramidu. Skoro se nám podařilo udělat tři patra. Ke večeru už jsme se těšili do autobusu na další hroznou noc strávenou cestováním.

Ráno jsme všichni, nebo alespoň já, spokojeni dorazili do Prahy, akorát když začali chodit lidi, co nebyli na ŠVP do školy. Bylo totiž pondělí. Vytáhli jsme věci z autobusu a rozloučili se s Plecháčkem a Kralupákama. Bylo to za námi a tři dny volna před námi.

Na závěr jeden poznatek nejspíš od všech: Čtyři noci v autobuse za jeden týden je MOC.

Jakub Teplý

Rychlebské hory

Necelý týden věnovaný letním školám v přírodě strávila skupinka dvaceti lidí putováním po Rychlebských horách pod vedením Velkého Pana Ředitele a odcházející sl. prof. Kopřivové. Nemá cenu popisovat suše den po dni – průběh každodenní dřiny shrne už jeden z prvních odstavců. Spíše jsem se proto zaměřil na jednotlivé fenomény, které této akci vládly, a pokusil se je popsat v celé jejich šíři.

„Přišel Klaus a řekl: „Raus!“

Osoba pana ředitele Mgr. Václava Klause mladšího, syna prezidenta, zkušeného, moudrého, charismatického a za všech okolností skromného vůdce, oplývajícího přesvědčovacímí schopnostmi, taktem a vlastně všemi kladnými lidskými vlastnostmi, byla v Rychlebských horách nepřehlédnutelná, nepřeslechnutelná a vůbec za všech okolností silně „zaznamenatelná“. Jeho přítomnosti si člověk všimne už ráno, kdy je hromovým hlasem vyhnán ze spacáku a donucen sbalit se a odejít za neustálého připomínání, kolik ještě zbývá času (že sám nestihá, samozřejmě vůdci nijak nebránilo v tom, dělat si legraci z opožděnosti ostatních). Povšimne si ho i během pochodu, kdy je vyslán dopředu hledat cestu ve chvílích ztracení, aby pak mohl být obviněn z jeho zapříčinění. A nemine ji ani večer u ohně, díky bodrým způsobům a vypravěčskému umu. Ale bez horského vůdce takovýchto kvalit by člověk věru neměl šanci na náročném pochodu uspět. Vyzná se v lese, najde cestu i přes obráceně položené šípky a poradí si s úskalími hledání vhodného místa pro táboření. Zkrátka: zálesák jak má být...

„Nechcete někdo tuhle konzervu?“

Mladší studenti, či spíše jejich starostliví rodičové, mívají většinou před začátkem pochodu pocit, že kdyby nedejbože na cestě něco chybělo, byl by to mnohem větší průšvih, než vzít si navíc nějakou pitomost. Už po prvním dni a náročném pochodu do svahů Borůvkové hory ale většina pochopí, jak zaslepeni byli při tvorbě žebříčku hodnot. Zvláště když ony „pitomosti, které snadno unesu, a dost možná se mi budou hodit“ díky zákonu schválnosti a zparchantělosti přírody váží nejvíce z celého batohu. Jejich použití se začne jevit jako nevyhnutelné až poslední den, kdy však již dávno tlí někde v pankejtě na začátku trasy, kde je naštvaný cesto-

val s gusem odhodil. Speciálním případem je pak jídlo. Je hezké sledovat, jak vstřícní jsou po celý týden zejména ti, kdo mají zásob nejvíce a za normálních okolností by si je uzurpovali se sobectvím sysloidního druhu. Na horách se však z nich stávají štědrí donoři, a dá-li jim somrák možnost zbavit se beztravně několikasetgramové konzervy, div mu nelíbají podrážky bagančat. Tito nezkušení horalové však většinou neznají v rozdávání míru a poslední den jim nezbyvá, než žít se věcmi, které by považovali za nepoživatelné – což takhle dát si na posezení stroužek česneku či sníst slané tyčinky máčené v jahodovém džemu? Dočasně přežití umožní jediná horská chata, kterou člověk za celý týden potká – blahodárný Paprsek. Jídlo o několika chodech posílí na další část cesty, která blaženě skončí na betonovém parkovišti před prvním obchodem, v němž toho po nájezdu porgských sarančat mnoho nezbylo. Pohled na šťastné tváře nasycených poutníků zahřeje i na duši.

„Někde na téhle louce je trojrozvodí...“

Rychlebské hory patří jinak k atraktivním tábornickým místům, tedy pro ty, kdo nevyžadují každých pět kilometrů hospodu či alespoň horskou chatu. Pochod z Bílé Vody do Králíků se totiž obejde bez jakékoliv lidské společnosti, jen zlehka udržované stezky a kopce s neporušenými přírodními scenériemi střídá noční táboření na loukách a v lesních porostech. Někakého zbloudilého turistu sice člověk tu a tam potká, spíše se ale plahočí sám a může vychutnávat krásy okolních lesů bez nějakých rušivých elementů (zmírání hladu a pod tíhou desetikilové krosny se nepočítá). Mezi největší taháky pak patří bezesporu výstup na Králický Sněžník, zdaleka nejvyšší vrchol v okolí, kde může skupinka nadšených studentů krom obligátního focení u kamenné mohyly sestavit nápis PORG viditelný i z letadla a pouvažovat nad tábořením na naprosto nejchráněnějším místě rezervace, tedy přímo na větrném a holém vrcholu Sněžníku, aby nakonec sešla pár set metrů dolů a našla útočiště v úzkém travnatém pruhu u cesty. Druhým lákadlem je pak evropské trojrozvodí, unikátní místo, odkud voda stéká na tři strany do tří různých moří – Severního, Baltského a Černého. Překvapení přinese zjištění, že místo není označenou byť jen malou cedulkou, ale lze jen hádat,

kde přesně se vlastně na neupravené louce nachází, zábavné dělení na arijské, české a černomořské typy však zažene jakékoliv pochybnosti o správnosti určení této geografické zajímavosti.

„A tenhle stan dáme navrch jako druhé patro.“

Samostatný odstaveček si zaslouží táboření v podání porgánů. Zkušeni septimáni (dnes již oktáváni) dávají z nostalgické přednosti celtám a trpí pod nálety komárů, mladší studenti se pro změnu vyžívají v zamotávání stanů do sebe a tvorbě nejrůznějších pevností, která vede ve výsledku ke čtyřstanovému uskupení se společným zastřešeným prostorem mezi jednotlivými stany, zamotanými do sebe tak, že nikdo už raději nepřemýšlí, jak je bude ráno balit. Všem někdy zatéká, ale vládne spokojenost. Jsme přeci spolu a můžeme jeden druhého udržovat vzhůru tak dlouho, dokud nejsou zlikvidovány všechny zásoby kvalitního léku na žaludeční potíže a dokud i ti, kteří burcovali zbabělce, mumlající cosi o nutnosti sbírat síly na další pochod, neupadnou vyčerpáním v hluboký spánek. Vše doplňuje tradiční nehygienické vaření a večerní sedánky u ohně, které však často ruší všudypřítomný děšť.

„A taky jsme měli tahák pod penálem...“

Trocha informací bulvárního rázu nesmí chybět, takže jen zkratkovitě. Několik hodin po postavení stanů stále ještě nikdo neví, kde spí, a oficiální uspořádání dvojic a trojic je značně iluzorní. Lenka Kopřivová se dozvídá, kde vůdce sextáni a terciáni poschovávali taháky, výměnou za kulantní informace ze zákulisí profesorského sboru. Chodit sám do lesa vykonat potřebu je považováno za projev nespolečenskosti. Mitrovice, to je prima vesnice.

Psát, že i přes všechna úskalí horské turistiky a nepřipravenost některých městským životem zhýčkaných cestovatelů byl týden v Rychlebských horách vydařený, a když ne vysloveně skvělý, pak rozhodně nezapomenutelný, si může dovolit maximálně primán ve své slohové práci, zprávu o přechodu zapomenutého horského hřebene tak zakončí lépe fatalistické: „Stejně to všechno bylo psáno tam nahoře.“

Tomáš Krajča

„Když takhle vyvádějí profesoři, jak asi budou vypadat děti?“

rozhovor s bývalou PORGskou profesorkou biologie Lenkou Kopřivovou

Narodila se 26. srpna 1977 v Praze, ale jen díky tomu, že se její maminka bála родit v kladenské porodnici. Jinak je Kladeňák každým coulem. Odmaturovala v roce 1995 na Sportovním gymnáziu Kladno-Sítná, od září 1995 studovala na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy obor biologie – odborná. Po ukončení základního všeobecného bloku nastoupila na katedru botaniky, obor geobotanika. Krátce studovala také ekologii na Univesity of Plymouth ve Velké Británii. Celé studium ukončila v roce 2001. Od roku 2002 studovala postgraduál na Jihočeské univerzitě, ale studium přerušila, protože nešlo dohromady s prací na PORGu, a té se vzdát nechtěla. Po odchodu z PORGu tak v podstatě přišla o všechno. Nevzdala se a pokusila se znovu o přijetí na postgraduál, tentokrát v Praze na Karlově univerzitě – a povedlo se. Má také novou práci, od září nastupuje na SOŠ U Vinohradského hřbitova, kde učí biologii studenty oboru farmacie.

Kromě PORGu byla zaměstnaná také v Botanickém ústavu AVČR, v překladatelské a tlumočnické agentuře a od prosince 2001 pracuje pro Správu NP České Švýcarsko.

Máte za sebou vysokou školu a chystáte se na postgraduál. Na čem ho budete dělat?

Předmětem mého bádání bude parazitická rostlina kokotice. Její semínka klíčí na zemi, ale jakmile se mladý výhonek setká s hostitelskou rostlinou, přeruší se spojení s půdou a kokotice už dál žije jen na svém hostiteli, ze kterého získává úplně všechny potřebné látky. Je známo, že kokotice si své hostitele vybírají, ale neví se, jak a podle čeho. To bych právě chtěla zjistit. Už mám vymyšlenou celou řadu krásných pokusů a těším se, až s nimi začnu.

Proč jste se rozhodla jít učit a jak jste se dostala právě na PORG?

Opravdu nikdy jsem nechtěla být paní učitelkou, i když jsem si na vysoké škole přivydělávala doučováním žáků

základních a středních škol. Teprve rok po dokončení vysoké školy mě napadlo to zkusit, zdálo se mi, že by mě to mohlo bavit. A také to tak dopadlo. Učení mě pohltilo, dnes už si neumím představit, že bych měla jít ze školství pryč. Určitě budu chtít učit alespoň pár hodin i dál, až dokončím postgraduál a začnu dělat vědu. Z velké části je to zásluha PORGu, na jiné škole by mě to asi tolik nebavilo. Líbí se mi tu to tvůrčí prostředí, nikdo mi neříká, jak mám co dělat, všechno je na mně. Na PORG jsem se dostala náhodou. Procházela jsem na internetu stránky různých gymnázií a na ty, co mě zaujaly, jsem zaslala životopis. PORG byl jedním z nich. V té době jsem vůbec netušila, že by to mohla být nějaká prestižní nebo zvláštní škola.

Jak probíhá přijímání profesora na PORG – co všechno pro to zájeme musí udělat a kdo o jeho přijetí rozhoduje?

Svůj první konkurz jsem absolvovala na soukromém gymnáziu na Jižním Městě. Za celou dobu mi nepoložili jedinou otázku týkající se mé odbornosti. Dělali jsme psychologické testy a u pohovoru s psychologkou se mě ptali na to, co za slovo bych řekla, kdyby se na chodbě praly děti apod. Když jsem konečně měla prostor říct, jak si představuji výuku svého předmětu, setkala jsem se s nesouhlasem. Mé představy byly podle nich zcestné, nedržely se osnov. Pak chtěli znát můj názor na současný systém známkování. I na tom jsme se neshodli. Odcházela jsem znechucená a s přesvědčením, že na téhle škole bych v životě nechtěla učit. Pak jsem přišla na PORG. Přijímací pohovor byl velmi krátký. Pan ředitel se mě zeptal, co jsem dělala za diplomovou práci, a chtěl to vysvětlit tak, aby tomu rozuměl i on jako laik. Když jsem potom měla popsat, jak si představuji výuku biologie, měla jsem po předchozích zkušenostech obavy. Proto jsem své povídání zakončila větou: Já vím, na to nebude čas. K mému překvapení ale

pan ředitel s mými představami souhlasil. Nakonec se mě tak trochu s obavami zeptal, zda by mi nevedl odlišný systém známkování. Z toho jsem zase byla nadšená já. Mezi PORGem a mnou to byla taková láska na první pohled. Moje přijímací řízení bylo ale trochu atypické, vzhledem k tomu, že jsem původně měla učit jen 5 hodin týdně. Obvykle je u pohovoru přítomný i vedoucí předmětu a zástupce a uchazeč předvádí i ukázkovou hodinu.

První akcí, kterou jste na škole zažila, byl asi výjezd profesorů před začátkem školního roku. Jaké byly vaše dojmy z něj a z nových kolegů?

V mých vzpomínkách byli profesori vždy upjatí, přísní, vesměs starší, takže i usedlí. Výjezd profesorů byl proto pro mě trochu šok. Všichni se velice dobře bavili. Hrál se na kytary, zpívalo se až do rána, hodně jsme se smáli. Na zahradě byl malý bazének. Plavat se v něm nedalo, ale dělali jsme v něm vyloženiny jako malé děti – bitvy, podplavávání, stříkání. Říkala jsem si: No když takhle vyvádějí profesori, jak asi budou vypadat ty děti! Noví kolegové působili velice příjemně. Téměř všichni si se mnou začali tykat ještě ve škole před odjezdem na Jelení louky. Okamžitě mě přijali mezi sebe, jako bychom se znali už dlouho.

Na PORGu jste učila čtyři třídy, z toho i některé se staršími studenty, kde již věkový rozdíl nebyl tak velký. Myslíte, že to může být problém, anebo je to naopak výhodné, že je kantor blíže studentům?

Blízkost ke studentům byla pro mě spíš nevýhodou, u starších jsem se často musela hlídat, abych se na ně dívala opravdu jen jako na studenty. Vždyť věkový rozdíl mezi mnou a sextou (maturitní ročník 2005) byl jen 8 let. Také právě proto, že lépe chápu jejich chování, jsem často omlouvala, co bych neměla. Paradoxně jsem si tak nakonec rozuměla spíš s mladšími ročníky, ačkoli jsem zpočátku ani nevěděla, jak se k nim mám chovat a jak s nimi mluvit. S tak mladými studenty, jaké jsem na PORGu učila, jsem neměla v životě vůbec žádné zkušenosti. Moc špatně se loučím s lidmi, kteří prošli mým živo-

tem. Musím říct, že po všech studentech se mi velice stýská, dokonce i po sextánech, kteří mi nikdy nic nedarovali. Mám doma fotky tříd, které jsem učila, a neustále si je prohlížím. Hlavně některé...

V souvislosti s PORGem se zdůrazňuje „rodinná atmosféra“ díky malému počtu studentů, kteří se znají, specifický „duch školy“ – cítila jste něco podobného, nějakou výjimečnost, třeba ve srovnání se vzpomínkami na vlastní gymnázium?

Já jsem chodila na sportovní gymnázium, kde bylo stejně dětí jako na PORGu, proto je mi tato rodinná atmosféra velmi blízká. I my jsme jezdili hodně ven, mimo školní budovu, a často jsme se učili v lese. S některými profesory jsme si dokonce tykali. Na klasickou velkou neosobní školu jsem se dostala vlastně až na univerzitě, ale to trvalo jen v bakalářském stupni studia, dál už jsme byli rozdělení do menších skupinek podle specializace a bylo to mnohem lepší.

Od září nastupuji na školu, kde se učí kolem 600 žáků. Přiznávám, že z toho mám obavy, protože s takhle velkou školou nemám žádné osobní zkušenosti.

Víme o vás, že čas od času přednášíte, například v PEN Klubu. Kde ještě, jak často a o čem?

Mým velkým koníčkem je evoluční

biologie. Nejde však o dinosaury nebo trilobity, zajímá mě evoluce chování současných živočichů včetně člověka, evoluce lidské společnosti a morálky a hlavně úloha sexuality ve vývoji člověka. Toto je tedy i tématem mých přednášek. Přednáším nepravidelně, v různých knihovnách nebo naopak uzavřených vědeckých kruzích. Žádost o přednášku mě vždy překvapí, protože sama ji nikde nenabízím. Funguje to tak, že někdo, kdo jednu z nich navštívil, o tom řekne dál, ti to chtějí také slyšet a najdou si na mě kontakt. Tak si mě přehrávaly Klub skeptiků, PEN Klub, Státní vědecká knihovna v Kladně atd. Naposledy jsem přednášela ve zmíněném PEN Klubu. Nebyla to přednáška, ale tříhodinová hádka. Asi polovinu posluchačů jsem nedokázala přesvědčit o tom, že kultura je důsledkem evoluce, je přirozenou vlastností člověka, stejně jako chůze po dvou nebo lysá kůže, a nijak tedy člověka neoproštuje od dědictví jeho předků. Zacpávali si uši před důkazy postavenými na srovnání člověka s živočichy. Když jsem odcházela, zeptali se mě, co mi daly jejich argumenty proti mé teorii. Když jsem odpověděla, že jsem se jen utvrdila v tom, že mám pravdu, byli dost zaskočení. Později jsem mluvila s jedním z nich a ten mi řekl, že jsem většinu členů PEN Klubu naprosto rozvrátila jejich celoživotní jistoty a iluze. Asi už si mě nikdy nepozvou.

Dále také recenzujete a píšete odborné posudky – jaké práce se vám dostávají do rukou?

Každý mezinárodní vědecký časopis si vybírá, které články otiskne a které ne. Články posuzují vždy minimálně dva recenzenti, jeden ze země, ve které daný

časopis vychází, a druhý ze zahraničí. Oba recenzenti musí mít stejnou specializaci jako autoři článku, aby dokázali věc správně posoudit. Já jsem jedním z mála lidí, kteří se u nás zabývají vlivem zaspávání na rostliny a schopností rostlin regenerace po podobných zásadách. Bylo to téma mé diplomové práce. Do rukou se mi tedy dostávají články týkající se této problematiky.

Co ráda děláte ve volném čase? Jakou posloucháte hudbu, čtete knihy, jaké filmy se vám líbí?...

Ve volném čase hlavně pracuji. Věda je můj život, baví mě objevovat nové věci. Často se mi tak stává, že spím jen pár hodin denně, někdy také vůbec ne. Jedinou relaxací je venčení mého psa Matěje. Každý večer se na 2 až 3 hodiny ztratíme v lese, chodíme spolu běhat, jezdíme na kole, koupeme se v rybníku. Hodně cestuji, nejraději po horách nebo po vodě. Na čtení a poslouchání hudby mám čas hlavně při cestě do práce – ve vlaku a tramvaji. Mám hodně oblíbených knih, ale nejčastěji se vracím k Twainovým Dopisům z planety Země, Malému princovi od Exupéryho a Tajemství karet od Josteina Gaardnera. Ráda si také pro sebe objevuji nové knihy od autorů, které neznám. Takovým mým posledním úlovkem je kniha Králíkům se nikdy nedá věřit od Jeremy Dysona. Je skvělá, opravdu mě nadchla. Oblíbení autoři jsou Jiří Weil, Milan Kundera, Paulo Coelho, Terry Pratchett... Hudbu poslouchám pořád. Tam, kde si nemůžu číst, mám sluchátka na uších a pobrukuju si co se dá. Kromě country a dechovky se mi líbí téměř jakýkoli žánr, ale nejraději mám rock. Nejvíc

poslouchám Jeffa Buckleyho, Nirvanu, Deep Forest, Cranberries, Dead Can Dance, ale i řadu dalších. Do kina chodím často, nejraději do Aera, kde se člověk téměř nesetká se špatným filmem. Mám ráda filmy, které mě nutí přemýšlet, jsou plné náznaků a jinotajů a mají otevřený konec, takové jako třeba od Lynche.

Jako bioložka asi musíte mít ráda zvířata a rostliny, ostatně máte psa, ale přece jen – nemáte nějaké fobie (pavouci, hadi atp. :o)?

Nikdy jsem neměla strach z žádných potvor. Trpím jen profesionální úchylkou, kterou získá zřejmě každý, kdo vystuduje biologii – bojím se parazitů. Čím víc je poznáváte, tím víc se jich musíte bát. Výčet chorob, které přená-

šejí, je neskutečný, řada onemocnění, které sami způsobují, je smrtelná nebo má nepředstavitelné následky. Představa velkého bílého červa v mém těle je mi neskutečně odporná. Nejhůř jsou na tom ovšem parazitologové. Ti chodí z obavy před klíšťaty do lesa zabalení od hlavy až k patě několika vrstvami oblečení i v třicetistupňových vedrech a bez repelentu nedají ani ránu. Mou jedinou skutečnou fobií je nemožnost kontroly nad sebou sama. Neumím si například představit, že bych někdy měla dostat celkovou narkózu.

Věříte v boha?

Jsem z rodiny, kde vládl ortodoxní ateismus. Kdybyste postavili do řady lidi a srovnali je podle víry v boha, mí rodiče by stáli na úplném konci fanatických ateistů. Oni opravdu věřili, že bůh není a všechno, co se děje na zemi, se dá vědecky vysvětlit. Možná proto se moje představa boha shoduje s kreslenou postavičkou z filmu Stvoření světa. Ptáte-li se tedy, věřím-li v boha, musím říct ne. Nevěřím ve vousatého dědečka na obláčku. Na podobné otázky vždycky odpovídám: Mám vlastní pohled na svět, takové své vlastní náboženství. Je založené na křesťanských zásadách, ale hlavně na přírodě. Je to jakési zachování hmoty a energie, oduševnělé fyzikální zákony. Věřím, že každý má určitou zásobu požitků a je na něm, v jaké podobě a jak rychle si je vyčerpá. Věřím, že cokoli člověk udělá, se mu vrátí, ať už je to zlé nebo dobré. Nevěřím v nebe, ani ve spravedlnost po smrti, ale ve spravedlnost na zemi. Kdybych si přeci jen musela vybrat nějaké náboženství, které je mi nejbližší, asi bych byla pohan.

**Ptal se Tomáš Krajča.
(Foto: Lenka Kopřivová)**

Nové Listí

Rozhovor s Martinem Bendou, zakladatelem časopisu Nové Listí

V loňském školním roce se PORGazeen v soutěži FREINET ukázal jako nejlepší studentský časopis. Přesto určitě nezaškodí podívat se na jeho konkurenty, leckde mají opravdu dobré nápady, které by byla škoda nevyužít. Konkrétně Nové Listí, studentský časopis z Gymnázia Nad Alejí, je krásným příkladem, jak dělat vše úplně jinak, než se to dělá v PORGazeenu. Má formát možná trochu suchý, nicméně převládá zpravodajství, reportáže z dění na škole, redaktoři dělají různé ankety, lobují aktivně za změny na škole apod. Autoři se nebojí ani poměrně citlivých témat, jako jsou drogy, nehody v profesorském sboru, v posledním, desátém čísle je leckdy velmi tvrdé „účtování“ maturantů se školou. Graficky je časopis na výši, stejně jako jeho web (adresa viz níže), kde jsou zveřejňována s určitým časovým odstupem všechna čísla ve formátu PDF. Problémem je v podstatě jen fakt, že jeho zakladatel a vůdčí osobnost Martin Benda již tento rok Nad Alejí nepůsobí, a tedy s největší pravděpodobností tento kontroverzní, ale kvalitní časopis zanikne. Ale dost už rozebírání Nového Listí – další informace ze zákulisí jeho vzniku a tvorby již prozradí právě Martin Benda...

Události okolo založení časopisu Nové Listí byly poměrně bouřlivé. Proč a za jakých okolností ses rozhodl vydávat vlastní školní časopis?

Po nástupu na Alej jsem spoluzakládal časopis Listí, jehož šéfredaktorkou se stala o rok starší Eva Pivodová. Rok a půl jsem to s ní vydržel. Jenže plno věcí mne na Listí rozčilovalo a nebyla šance to změnit. Šéfredaktorka nejevila zájem o mé nápady, „redakce“ v podstatě nefungovala a výsledkem toho byla taková splácánina ubohé grafické úrovně. Poté co jsem se neúspěšně pokusil stát se šéfredaktorem Listí, založil jsem v únoru 2002 Nové Listí. Vůbec nešlo o to, abych měl vlastní časopis pod značkou „Martin Benda“, jen jsem si myslel, že Alej si zaslouží lepší, výrazně lepší studentský časopis.

Jaké jsou tvé představy o tom, jak by měl vypadat ideální školní časopis? Podařilo se ti je naplnit?

Tak zaprvé: každá střední škola, která se chce považovat za prestižní a nadprůměrnou, by měla mít vlastní školní časopis. Tato teze bohužel v praxi nefunguje. Časopis nemá ani pověstný Kepler, byť ředitelem je tam češtinář Růžička! Ideální školní časopis obsahuje necenzurované školní zpravodajství, dává prostor otevřené kritice poměrů na škole (pokud je třeba!). Dále by tam měly být rozhovory s významnými osobnostmi školy, ankety na aktuální a lákavá témata (drogy, podvádění ve škole, sex, EU, politická orientace studentů, kolektivnost tříd). Ankety můžou být jak plošné (tzn. třeba 100

schopný student. Tím nemám na mysli cenzora, ale někoho, kdo redaktory bude usměrňovat, navrhne témata, poradí po stránce stylistické atd.

Ideální školní časopis by se měl těšit morální, materiální a případně i finanční podpory školy. To ovšem automaticky neznamená závislost či zkorumpovanost. V zájmu školy by mělo být opravdu svobodné a podle potřeby kritické médium – to si ovšem uvědomuje jen málokterý ředitel.

Tohle je pouze jedna z podob ideálního časopisu. Existují samozřejmě různé

respondentů), nebo výběrové (respondent není anonymní, je vyfocen atd.). Neměly by tam chybět cizojazyčné články (v případě NL články Američanů, jak vidí českou kulturu apod.), články bývalých studentů školy o tom, jak jsou spokojeni se svými vysokými školami. Studentský časopis by měl samozřejmě i bavit, tzn. výroky profesorů, vtipné reportáže třeba z lyžařáku, komixy (nemyslím zrovna Boha – ten by na Aleji asi vycházet nemohl). Měl by mít své vlastní ilustrace, kvalitní fotografie a webovou podobu (nebo alespoň možnost stáhnout pdf verzi). Celoškolní časopis by měl nabízet čtení jak pro primány, tak pro oktávány. To by bylo asi tak k obsahu, ale jde také o to, jakým způsobem je časopis vytvářen. Podle mého názoru je ideální oficiální seminář tvorby školního časopisu, kde nad časopisem bdí opravdový profesionál, češtinář či nějaký opravdu

koncepte, třeba právě váš PORGazeen je postaven zcela jinak. A také se mi líbí, byť nemá v podstatě žádné zpravodajství, žádné ankety, kvalitní fotky. Takže ideálů je určitě víc, záleží na tom, jací lidé se sejdou a jaká je, abych hovořil vzletně, poptávka na trhu. Tím chci říct, že PORGazeen by na Aleji vycházet nemohl, protože tam nevládne taková rodinná atmosféra. Alej se svými 650 studenty vyžaduje něco méně osobního, něco, co se spíš blíží novinám, které si přečte širší okruh čtenářů.

Jestli Nové Listí splňuje tyto mé ideály? Samozřejmě že ne. Nové Listí vychází teprve druhým rokem, ne 9 let jako PORGazeen, takže se ideálnímu stavu musí nutně hodně vzdalovat. V Novém Listí prakticky nefunguje redakce, je dělán dost pokoutným způsobem, bez školního zázemí, v Novém Listí chybí

humor, webové stránky jsou značně rigidní. Byť se to vedení nemusí zdát, tak v NL je stále velmi málo článků vyjadřujících otevřený názor. Po stránce grafické jsem ale docela spokojený.

Kolik lidí se celkově na tvorbě NL podílí? Z jakých zdrojů je časopis financován?

jste neustále v lehké ztrátě. Náklady, které nesouvisí s kopírováním, platím já.

V NL vycházejí někdy opravdu zajímavé články, třeba reportáž z gay klubů, jindy zase kontroverzní – o alkoholu na škole, o tom, že 52% studentů kouřilo marihuanu, hodnocení profesorů... Kde berete

je pro mě i PORGazeen. Třeba glosy, reportáže z jiných škol, komixy či rubriku „Stalo se“ bych rád viděl i na stránkách Nového Listí.

Jsi v oktávě a příští rok školu opusťš. Bude časopis pokračovat dál?

Abychom byli přesní: studoval jsem na čtyřletém cyklu, takže jsem čtvrták. Budoucnost Nového Listí je velká otázka. Samozřejmě si myslím, že by měl nadále pokračovat, zvkvétat, rozvíjet se, ale mám takový pocit, že vedení školy je velmi rádo, že konečně odcházím, a očekává zánik toho „neustále kritického, neobjektivního, neprofesionálního plátku“. Averse vůči NL ještě vzrostla po vydání 10. čísla poslední den školy, na jehož první straně byla zpráva o odchodu jednoho nespokojeného pedagoga, který už to pod současným „komunistickým“ vedením nemohl vydržet. Taky tam bylo asi deset „účtovacích“ článků maturantů. Tím jsme vedení školy rozhodně nepotěšili. Takže jsem ohledně budoucnosti NL skeptický.

To je právě to největší úskalí. Někdo označuje NL za Listí Martina Bendy – a má v podstatě pravdu. Na NL se podílí velmi málo lidí, něco mezi třemi až šesti lidmi. Hlavní díl práce spadá ovšem na mne. Nedělám pouze šéfredaktora, ale i grafika, fotografa, jsem autorem většiny zpravodajských článků. Pokouším se to změnit, motivovat ostatní redaktory, ale moc se mi to nedaří.

Nové Listí není nikým finančně ani materiálně podporováno. Žádný grant od OSF jsme neobdrželi (a popravdě řečeno jsme v tomto ohledu nebyli moc aktivní). Prodejní cena vždy o pár halířů přesahuje náklady na tisk. V podstatě

náměty? Stalo se vám, že jsem museli čelit pokusům o ovlivnění či dokonce o cenzuru ze strany vedení školy?

Náměty nejsou problém. Těch je opravdu hodně. Hlavní problém je kvalitní zpracování – tzn. aby třeba to hodnocení profesorů, resp. profesorské vysvědčení, bylo věrohodné. Je třeba zajistit, aby se dotazníky dostaly do co nejvíce tříd, aby se s výsledky zkrátka zacházelo profesionálně, takže by vedení školy nemohlo naše průzkumy zpochybnout.

Náměty bereme všude možné, hlavně z celostátních médií. Zdrojem insprace

Jaká je tvoje další budoucnost – co hodláš studovat, čím se chceš v budoucnu živit?

Dostal jsem se na své vysněné obory – dánština na FF UK a Mezinárodní teritoriální studia na FSV UK. Chci studovat oboje, protože to do sebe nádherně zapadá. V motivačním pohovoru na žurnalistiku jsem neuspěl, takže profesionální novinář ze mě asi nebude. Ale na druhou stranu, psát se dá s jakýmkoli vzděláním, ne?

Miluju Skandinávii, hlavně Island. Dost se v těchto věcech angažuju. Česko-skandinávské vztahy – to je moje vysněné pole působení. Pokud bych se stal českým velvyslancem v Reykjavíku, byl bych nejšťastnější člověk na světě (dokud by mne neskolila deprese z neustálé tmy).

Ptal se Tomáš Krajča.

Kontakt na Martina Bendu: embe@centrum.cz

Nové Listí na internetu: www.novelisti.tk

Diskusní fórum o Gymnáziu

Čekání na maminku

Zapálila jsem oheň, aby se zahřál studený vzduch, který dovnitř vnikal dírami ve stropě a škvírami kolem oken a dveří. Tepló se rozlévalo po pokoji pomalíku, jako když člověk převrhne krupicovou kaši a ona zvolna stéká po stole. Nejdřív okolo ohniště a teprve potom se odvážílo dál do vzdálenějších koutů, až nakonec v celém domečku bylo příjemněji. Ohřála jsem čaj z bylinek a sledovala, jak si tepló hraje s Matějovými tvářemi a barví je růží. Úplně roztával. Křečovitý spánek tělíčka peroucího se s zimou ustupoval spokojenému oddechování. Venku byla tma. Bratříček se začal přealovat a za chvíli i mžoural očima, až jen ležel zachumlaný v peřině a koukal do ohně. Vymotal se z přikrývky a přišel si pro čaj. Seděli jsme u ohně, tiskli se a vychutnávali okamžik, v zimě tak vzácný. Okamžik tepla, uvolnění a snad i štěstí. Na zdi se odrážely naše stíny a plameny vydávaly svůj nádherný praskavý zvuk. „Půjdem za maminkou.“ „Dobře.“ A tak jsem šli. Mráz nás ihned prostoupil. Klepali jsme se a cvakali zuby. Snížek poletoval kolem našich hlav a křupal

nám pod nohama. Buk se nám posmíval, bukvice byly pod sněhovou peřinou a zvěř měla stejný hlad jako my. Ťapali jsme vyšlapanou cestíčkou a stromy po nás chmataly větve-mi, bořili jsme se do hlubokých závějí. Matěj klopýtl a sníh, který se svezl ze stromu, nás praštil přes obličej. Les byl strašidelný. Tvářila jsem se statečně, nechtěla jsem brášku vystrašit, obrazy z minulého roku se mi však vracely. Pořád se vracely. Hlavně v noci a v létě. Provazy, nářek, odtrhli ode mne maminku... Křičela, že se vrátí, že tu na ni máme čekat a že nám přeje štěstí. Ale odvedli ji a já nevěděla kam. Něco se proslychalo, ale s malým Matějem jsem ji nemohla hledat. A já jsem ničemu nevěřila. Řekla, že tu na ni máme čekat. Tak jsme chodili do lesa a čekali, ale tentokrát už jsem věděla, že je to naposled ...

Šárka Hellerová

Nadčlověk

Podívejte, někdo má obydlí, druhý zase zámek, další vůbec nebydlí a jiný má stánek. Zkrátka každý něco, ale nikdo nemá takový dům jako pan Übermann.

To stavení se nachází hluboko ve městě, kde by ho nikdo nehledal, neboť každý tu oblast zná moc dobře na to, aby se v ní pokoušel najít něco nového. Takto skryta, ční Übermannova vila impozantně vysoko nad všechny okolní domy a je vidět snad ze všech vyšších kopců našeho města.

A je na co se dívat, na to vezměte jed.

To se rozumí, že se v takovém domě objevuje pouze ta nejvybranější společnost. Hleďte, někdo moc rád draze pije, druhý by zas pořád spal, další třeba karty hraje, jiný je intelektuál. Samozřejmě se každý baví po svém, ale nikdo se nebaví tak jako pan Übermann.

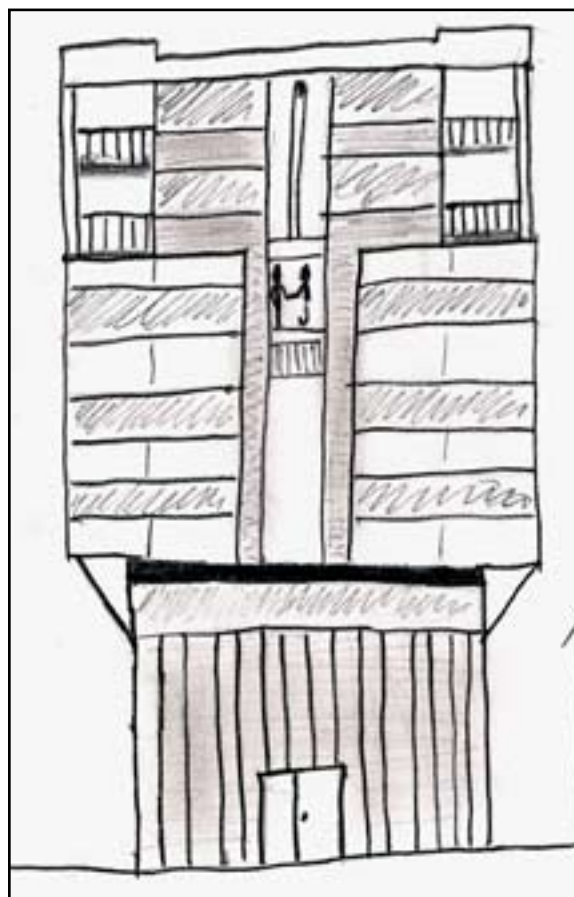
Každý Pátek se v jeho vile schází skutečná smetánka, jména tak známá, že se vám o nich ani nezdá. Obyčejně tráví večer zdvořilým upíjením toho nejlepšího čaje, kteroužto činnost ještě kombinují s erudovanými řečmi o tak naléhavých a smysluplných tématech, že se to ani vypovědět nedá.

Tyto páteční večery činí pana Übermanna nadevše šťastným. Co vám budu povídat, někdo je dítě štěstěny, druhý má zápal plic, další je trochu praštěný a jiný nemá nic. Ale nikdo nežije tak spokojeně jako pan Übermann.

I když, možná by se někdo našel... Myslím, že pan Übermann by mohl být ještě trochu šťastnější, snad kdyby nebydlel v tom nejvyšším a nejošklivějším paneláku ve městě. No a také by domov důchodců mohl přestat pořádat ty infantilní páteční besídky, pro tak starého pána je to přece jenom trošku nedůstojné.

Ale jinak se má pan Übermann opravdu dobře, tedy alespoň pokud vím. Co jiného také čekat u nadčlověka?

Tomáš Jebavý

Špatný den

Upřímně, ten den se prostě nepovedl od samého začátku. Štrádoval jsem si to ve svém „vypůjčeném“ plavidle NSA někde mezi přístavy Phobos a Deimos a našťvaně sledoval varovnou obrazovku terminálu, která varovala před blížícím se meteorickým deštěm a doporučovala zapnout přidavný ochranný okruh D2. Což o to, na tom by vcelku nebylo nic špatného, kdybych ovšem tuhle loď nevyfoukl z výrobní linky General Motors těsně předtím, než stihli dé dvojku implementovat.

Perspektiva třicetiprocentní šance na to, že z deště vyjdu živ a zdrav, byla první skvrnou na dopolední. Druhou pak byla porucha nápojového robota. Když jsem si ráno objednal pivo, abych si trochu zlepšil náladu, vylezla z něj divná břečka neurčitě složená s podivnými černými chuchvalci, které poněkud připomínaly mrtvé mouchy. Udělalo se mi tak špatně, že jsem do té samé sklenice přidal i trochu své včerejší večere a nechal uklidový modul, aby si s tím poradil po svém.

Otravný kovový štěkot palubní „němé tváře“ série DAI-27 mě přinutil schovat se v nepříteli používané části lodi. Když jsem za sebou zamkl dveře strojovny, padl můj zrak na něco, co mi dočasně náladu zase zvedlo – stál tu záchranný člun, na který jsem v tom shonu málem zapomněl. Ten se vyrábí zvláště a dé dvojku musí mít už dávno zabudovanou. Nadšen jsem se k němu vrhnul, zabral za dveře do přechodové komory a – zůstaly mi viset v ruce. Když jsem se pak mrknul na štítek se sériovým číslem a datem výroby, už jsem se ani nedivil. Kdybych ho nechal na tom místě ležet ještě týden, zřejmě by se rozpadl sám i bez mého přičinění.

Vrátil jsem se na kapitánský můstek, svedl rvačku s DAlem poté, co jsem mu po vstupu do místnosti pěkně přišlápl ocas, a chvíli neplodně přemýšlel, jak z překerní situace ven. Vtom jsem zjistil, že palubní počítač přijal nějaké signály. Dal jsem

pokyn k přehraní a na terminálu se objevil ženský obličej. Byla to fakt kočička, to se musí nechat. Měla jen jednu chybu. Na sobě měla uniformu NSA.

„Waltere Martine,“ řekla, „mám pro tebe nabídku. Můžu tě teď s celou tvojí lodí zničit, nebo počkat, až to udělá dešť. Ale taky bych tě mohla vyzvednout v záchranném modulu. Cena není zase tak vysoká – stačí, když podepíšeš jistou smlouvu se společnostmi NSA a General Motors. Zavážeš se jí k doživotní práci testovacího pilota s platem rovnajícím se stávající hodnotě životního minima. Jestli souhlasíš, vyskoč ve skafandru ven a doplav kousek dál od lodi, abych tě mohla nabrat.“

No, nebyla to zrovna lákavá perspektiva, ale koneckonců – měl jsem na vybranou? Pud sebezáchovy je pud sebezáchovy, a tak to ani dlouho netrvalo a už jsem si to dlouhými tempy rázoval vesmírnou prázdnotou kousek od svého plavidla. Když jsem takhle plaval už pár desítek minut, začal jsem být trochu nervózní, zvláště když na obzoru byl už jasně vidět tmavý horizont blížícího se deště. A hlavně, začalo se mi chtít srát. Ale ne jen tak obyčejně, pořádně, tak jako snad nikdy, úplně jsem cítil, jak to ze mě leze proti mé vůli ven. Bohužel, skafandry na takovéhle potřeby nejsou dimenzované. A když po pár minutách svěrače definitivně povolily a odpadní látky a plyny vnikly do filtračního zařízení, znamenalo to konec. Možná existují i horší smrti než udušení pachem vlastních výkalů v najednou velmi klaustrofobním prostoru ochranného obleku, ve chvíli té svojí jsem si ale nedokázal vybavit žádný příklad. Dešť vesmírného prachu a kamínků, který přišel asi o hodinu později, už skrápěl jen mé nehybné, mrtvé tělo...

Tomáš Krajča

Vozík

Zaslepující hřejivé slunce, hlasité bušení na zeď a tlumený hlas Frankovy matky. Bylo to typické sobotní ráno, které někteří nelidové nazývají polednem. Frank vstal z postele a otevřel dveře pokoje, lépe slyšel matku. Už se chtěl svalit na postel. Když si všiml, že tentokrát se neozývá obvyklé „Vstávej lenochu“, ale druhé neobvyklejší „Ryby došly“. Oblékl si své mořem prosolené jeansové kraťasy a na ně ještě stejně přikořeněné tričko. Když vycházel, přivřel dveře svého pokoje naschvál tak ledabyle, aby jeho matku celý den iritovalo jejich bouchání v průvanu.

„Konečně se pán uráčil připochodovat,“ přivítala ho vřele narušitelka spánku.

„Brýtro...“

„Jestli se chceš najíst, měl bys zajít na ryby a neza...“, požadovala.

„Jasně, jasně, nemusíš mi zase připomínat, jak sem před třema rokama propích žlučník při kuchání ryby. Já se tehdy taky nenajed.“ Přerušil jí Frank.

„No už bys měl vyrazit,“ pravila, když se podívala na hodiny, na které jí zavedly Frankovi oči obrácené v sloup. „A před odchodem si umyj oči, málem bych nepoznala, že jsou modré,“ uzavřela.

Frank sice nechápal, proč na ryby chodí on, šesnáciletý hoch, místo jeho 41letého otce, ale už se kvůli tomu s matkou

pohádal mnohokrát na to, aby to zkoušel znova. Umyl si oči (aby bylo vidět, že je má modré), nasadil si na neupravené vlasy baseballovou čepici, do ruky vzal prut a vyrazil na autobusovou zastávku. Jízda autobusem byla to, co Frankovi na „chození“ na ryby, pokud pomínete vstávání, vadilo nejvíc. Občas se mu totiž z jízdy v tomto mučícím nástroji dělalo špatně. Většinou však byl natolik ospalý, že v autobuse usnul dříve, než se rozjel. Stejně tomu bylo i tentokrát.

Probudil se akorát včas, aby viděl rychle se přibližující ceduli, která vyobrazovala rybu plovoucí nad nápisem „Shipping Center“. Rychle vzal prut ze sousedního rozpáleného sedadla a vypoťácel se z autobusu. Na rybách byl již mnohokrát, a tak ho nepřekvapila intenzivní vůně moře. Teď spíš myslel na to, jak by mu bylo dobře doma v posteli. Pomalu se podél silnice doplížil k půjčovně člunů a dal obchodníkovi symbolických padesát centů jako zálohu za jeden z nich. Vyhlídka veslování ho moc nelákala, ale alespoň se probral. Poprvé nahodil a opřel prut do vidlice zabudované na přídi člunu. Netrvalo dlouho a vytáhl první rybu... Netrvalo dlouho a vytáhl z vody poslední rybu. Podíval se na dno člunu, kde uviděl hromádku ryb, která uspokojovala jak jeho, tak by snad mohla uspokojovat i jeho

matku. Jeho hodinky tikaly neúnavně pětapadesát minut od té doby, co si půjčil člun. Ke břehu nespěchal, užíval si pocit, že už je hotový s prací, a mírné houpání vln. Když nakonec dorazil k molu, vrátil člun, zaplatil za něj a vzal si zálohu. Došel na zastávku a podíval se do jízdního řádu. Nestačil se však dočíst, v kolik má autobus jet, protože ho přerušil jeho samotný příjezd. Nastoupil a usadil se. Otočil se a sledoval ceduli s nápisem „Shipping Center“. Jak autobus zatáčel, „i“ v nápisu se nafouklo a změnilo v „o“..

Okénkem autobusu ještě zahlédl, jak si nákupní vozík, se kterým nakupoval, vybrala pro svůj dnešní nákup také postarší dáma.

Na moři by mi bylo líp, postesknuli si Frank a opřený o svůj odraz v okně začal podřimovat.

Matěj Schneider

Zpoždění

Mladíček rychlým krokem přecházel ulici. Proplétal se mezi troubícími automobily a olejovými skvrnami v loužích a vdechoval směs vody a výfukových plynů. V pravačce svíral rukojeť veselého zeleného deštníku, pod který by se vešli dva, a dbal na to, aby jej hustý déšť smáčel co nejméně. Pršelo už ale dlouho a během hodiny, kterou prostál před muzeem, mu vlhkost a chlad vnikly i pod košili a do bot. Tvářil se agresivně, upjatě a sebevědomě. Měkké pneumatiky projíždějící škodovky zbrzdily lesklý asfalt a postříkaly mu nohavice. Poskočil a poplašeně přeběhl na protější chodník.

Dům, do kterého vešel, byl studený a tichý. Mladého muže uklidnil, do schodů stoupal pomalu a přidržoval se zábradlí. Když otevíral dveře do bytu, zhluboka vzdychl a usmál se.

Zapnul topení a posadil se na židli. O nohy se mu otřela kočka, ucítila vlhkost a odkráčela do hlubin bytu. Na tmavé tkanině nechala pruh bílých chloupků. Mladík svlékl kabát, rukavice, klobouk i poskvřněné kalhoty. Kusy oděvu, které před polednem pečlivě žehlil, nechal ležet na parketách. V pokoji bylo šero a teplo, červeně nalakovaný nábytek se odrážel od stěn jako maliny od šlehačky. Sešity, štetce, barvy a knihy tvořily na podlaze i na stole a skříni souvislou vrstvu, kterou teď mladík v mokřých

ponožkách proplul a uleh do vany s horkou vodou na opačné straně místnosti. Napadlo ho, že by mohl číst, a natáhl se k okennímu parapetu pro knihu. Pak ale nechal ruku klesnout, přivřel oči a vnímal horkost, která mu vnikala do rukou, nohou a prokřehlých prstů. Vztyčil se ve vaně a cítil kapky, které mu stékaly po nahém těle. Vzal z háčku ručník a pozorně je stíral a prohlížel si přitom svůj odraz v zrcadle. Růžový a spokojený ležel potom v peřinách a se zavřenými očima počítal, kolik hodin může naspát, jestliže usne hned. Kočka seděla na peřině jako sfinga a předla.

Ticho přerušil ostrý zvuk domovního zvonku. Mladíček se vymrštil z lůžka s pohledem plným děsu. Srdce mu bilo až v krku. Strnul na pár vteřin a pak potichu přešel k oknu a odhrnul cíp záclony. Světlo vlasá dívka v červené pláštěnce do deště právě znovu tiskla tlačítko zvonku. Hoch se dlouhými opatrnými kroky vrátil k posteli, přitáhl si příkrývku až k bradě a čekal, až to Klára vzdá.

Anna Mahlerová

Porgáni po přechodu

Bývalý šéfredaktor PORGazeenu

Každý šéfredaktor PORGazeenu neustále řeší jeden problém: jak zaplnit školní časopis na škole plné líných studentů. Mimo zaplácávání místa obrázky se nabízí ještě jedna varianta – rozšířit počet potenciálních přispěvatelů, například o absolventy. A o čem by tak absolventi mohli psát, aby to alespoň někoho zajímalo? Pochopitelně o zkušenostech, které nasbírali po opuštění hřejivé náruče našeho milovaného gymnázia. Bičem, který jsem si takto nerozvázně upletl, mne šéfredaktor Krajča hbitě přetáhl během poslední vodní slavnosti (nebo jak se to teď vlastně jmenuje). Překvapil mne zákeřně v momentě, kdy míra mé nostalgie dostupovala vrcholu (tj. vzápětí po skončení proslovu pana ředitele), a já v této slabé chvílce podlehl a napsání příspěvku přislíbil. Nuže.

Politologie

Na úvod jednu poznámku: studium politologie není přípravou na dráhu profesionálního politika. To je sice banalita, nicméně již jsem potkal celou řadu lidí, kteří mi poté, co se dozvěděli, co studuji, sdělili, že „mě by teda asi nevolili“ (má drahá exspolužačka Eva Šťastná mi dokonce pro případ mé kandidatury na veřejnou funkci slíbila atentát).

Co to tedy ta politologie vlastně je? Odpovědět jednoduše „věda o politice“ by asi nebylo přesné, ve skutečnosti totiž o žádnou pořádnou vědu nejde – politologie nemá vlastní metodologii, jde spíš o jakýsi výsek z různých společenských věd (sociologie, historie, filozofie), spojujícím znakem je pouze předmět studia – politika. A politiky se toho týká ledacos, takže si pod pojem politologie představujte širokou směs předmětů od komparací politických systémů přes dějiny a teorii mezinárodních vztahů, přes zkoumání voleb a volebních systémů až po politickou filosofii a ještě ledacos navíc.

Studium politologie v ČR je specifické tím, že je u nás tento obor ještě v zavinovačce (za minulého režimu tady pochopitelně neexistoval, po revoluci se jeho výuku ujali zejména

historikové, z jejichž zhoubného vlivu se budeme ještě dlouho vzpamatovávat), takže na jednu stranu je zde jistý deficit kvality oproti západním zemím, na druhou stranu je však větší šance přijít s něčím, „co tu ještě nebylo“, či dosáhnout na peníze z grantů.

Úpol a konkurence

Tento nanejvýš zajímavý obor studuji na Ústavu politologie FF UK. Není to jediná škola, kde je možné v Praze politologii studovat – v úvahu přichází ještě FSV a VŠE. Máte-li rádi život na venkově, pak vězte, že dobrou pověst má politologie v Brně. Pokud jde o srovnání těchto škol, nemohu příliš sloužit. Jak na FSV, tak na FF (nevím jak na VŠE) se ovšem záhy po zahájení studia od starších kolegu dozvíte, že ta vaše je nejhorší. V každém případě se odlišnosti najdou v celkovém zaměření studia – FSV je prý praktičtější orientovaná, na FF se oproti tomu dost klade důraz na politickou filozofii a české politické myšlení (což po pravdě řečeno není oblast, ve které by se v posledních šedesáti letech odehrálo mnoho pozoruhodného). Pokud jde o politickou orientaci, Úpol FF UK je takový středově-liberální, FSV a Brno jsou konzervativnější.

Televizní politologové

Jistě je znáte – objevují se v televizním zpravodajství, kde jsou ochotni během deseti vteřin pohovořit k jakémukoliv tématu od situace v Iráku přes příští hlasování o rozpočtu až po stav našich médií. Je samozřejmé, že nikdo není odborníkem na tak široký okruh problémů a že během deseti sekund nelze prezentovat nic než povrchní frázi. Tu si televize vzápětí ještě sestříhá podle toho, jak chce, aby „stanovisko odborníka“ vyznělo, eventuálně použije politologovo vyjádření jako vycpávku (podobně jako tento text v PORGazeenu, jenom ještě nevím, co z toho vyplývá). Doc. Hartl na jedné přednášce vzpomínal, jak za ním reportér TV Nova Martin Maňák přišel s žádostí, aby „15 sekund říkal něco chytrého, co by mohli šoupnout do zpráv“.

Politologové, kteří se tímto způsobem prostituují v médiích, dělají svému oboru špatnou reklamu a vytvářejí i mezi studenty špatnou představu o tom, co to znamená politolog. Proč to vlastně píšou? Ani nevím, ale už mne to dlouho trápilo a psaní tohoto článku bylo dobrou příležitostí se ze svého problému vypsát.

Podstata článku

Pečlivý čtenář si jistě všiml, že jsem zatím nenapsal nic o tom, co by vlastně mělo být podstatou článku – jak se na mé škole studuje, jaká je kvalita. Problém je v tom, že obecné zhodnocení není skoro možné – jsou zde vyučující dobří i špatní, brilantní rétoři i zmatení vypravěči historek ze života. Výhodou je každopádně to, že zde neexistuje nic jako povinná účast na čemkoliv, takže na brepty prostě nechodíte. Zároveň se dá říct, že žádná zkouška na politologii nedosahuje vražednosti zkoušek u některých jiných oborů (anatomie, ústavní právo apod.), takže s trochou přípravy prostě „dáte“ všechno.

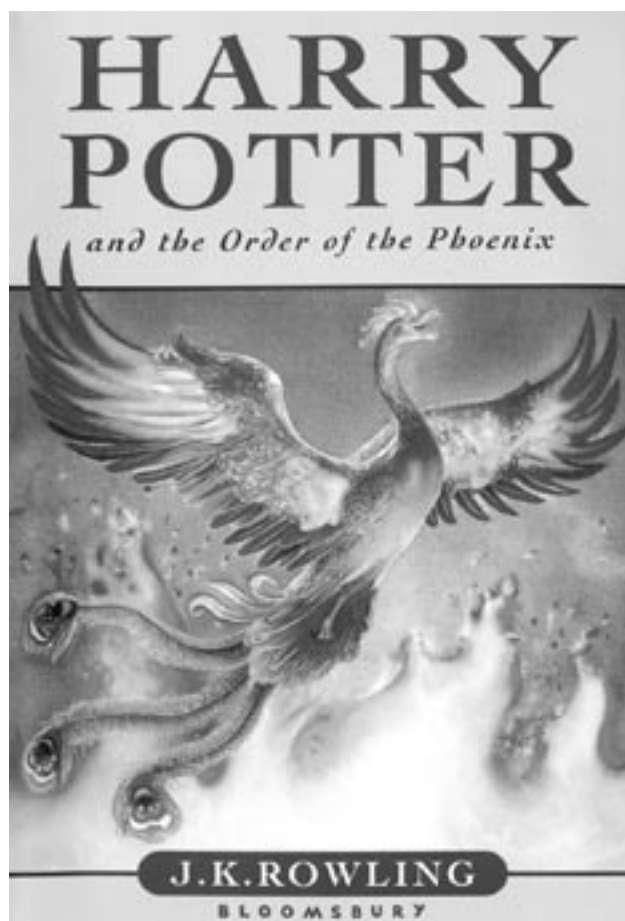
Ó já, k čemu mi to bude?

Nevím, proč stále v Česku přežívá představa, že absolvent historie se stane historikem, absolvent politologie politologem, absolvent matematiky učitelem matematiky apod. V budoucnu stejně většina z nás skončí jako zaměstnanci velkých firem, kde budeme něco prodávat. Studium je hodnota sama o sobě, učí vás přemýšlet v souvislostech, orientovat se v našem složitém světě, konkrétně politologie vás naučí být uvědomělým občanem, který je alespoň schopen poznat, kde všude ho stát okrádá o jeho peníze a svobodu! V porovnání s touto schopností všechny materiální výhody blednou! A kromě toho studuju ještě práva.

Jakub Seidl

J. K. Rowling *Harry Potter & The Order Of The Phoenix*

Málokdo asi o prázdninách nepostřehl davové šílenství, které v anglofonních zemích vyvolalo vydání pátého dílu dobrodružství mladého čaroděje Harryho Pottera. Český překlad bude k mání až na počátku příštího roku, kdo ale vládne být jen

částečně největším světovým jazykem, může si v Řádu fénixe počítat již nyní – není příliš náročný a se slovníkem ho přelouská kdekdo.

Spolu s růstem hlavního hrdiny se dal očekávat i růst vyprávění, které se přesunulo z roviny infantilní pohádky do jakéhosi mixu tajuplných proroctví a fantasy detektivky s psychologickou hrou a červenoknihovním vyprávěním o školních útrapách a prvních láskách mladého teenagera. Ano, krom toho, že musí opět čelit dovedné hrozbě ze strany Temného pána a jeho smrtijedích nohsledů, bude se Harry muset vypořádat se ztrátou blízké osoby a nelehkým jednáním se svou první vyvolenou, Cho Changovou. Zaslepený postoj ministerstva, chování vrchní inkvizitorky Dolores Umbridgové, nečekaně chladný postoj Albusa Brumbála a anti-potterovská kampaň v čarodějním listu *Denní věstec* mu pak rozhodně nepřidají.

Nelze popřít, že se Řád fénixe čte výtečně. Vypravěčské schopnosti J. K. Rowlingové jsou na vysoké úrovni, a i když v soudnějším čtenáři nutně vznikne dojem, že se jedná spíše o nastavovanou kaši a nic neřešící díl seriálu, který jen stupňuje krizi, jež dojde katarze nejdříve na posledních pár stranách sedmé knihy, pokud vůbec, ponoří se i přesto do hlubin kouzelného světa čarodějů a mudlů, promítne si velice lidské problémy Harryho a dalších hrdinů na vlastní osobu a bude spolu s nimi hluboce prožívat jejich úspěchy a nezdary. Rowlingová ví, jak působit na lidi, a tak dokáže zaujmout a pohltit, přestože závěrečné odhalení působí značně plytce a samotný Řád fénixe hraje v ději rozhodně menší roli, než by člověk očekával.

Zkrátka a dobře – fanoušci Harryho Pottera dostanou přesně to, co očekávají, a dost možná ještě něco málo navíc, zapří-
sáhli odpůrci další argumenty do rukou, a Rowlingová se svým vydavatelstvím svých několik milionů do kapsy. Všichni budou spokojeni – a o to snad jde, ne?

Tomáš Krajča

Král Lear

Pokud jste se o prázdninách pouze neváleli na pláži nebo jste nesebírali houby v vaší chalupy, ale sledovali jste i kulturní dění, možná jste narazili na Letní shakespearovské slavnosti.

Těmto každoročním divadelním představením přidává na důstojnosti už jen to, že hlavním místem jejich konání je Pražský hrad (hry mohli zhlédnout i diváci v Brně). Největším lákadlem inscenace *Král Lear* však pro mě byl Jan Tříska, který letos přiletěl z Ameriky na slavnosti prý naposledy.

Jedno z tragických Shakespearových dramát, jehož ústředním tématem jsou mezigenerační vztahy, zde bylo velmi dobře zpracováno. Kvalitní a náročné herecké výkony (které aktéři předváděli každý den), byly doplňovány výbornými nápady. Vše se odehrávalo na jednoduše, ale pěkně zkomponované scéně, jejíž důležitou součástí byla hromada písku využívaná různými způsoby.

Musím sice přiznat, že jsem se v druhé polovině děje trochu zamotal (Shakespeare je Shakespeare), přesto ale myslím, že jsem základní pointu pochopil.

Na začátku příběhu se *Král Lear* (Jan Tříska) rozhodne, že předá svou vládu dcerám podle toho, jak jej milují. První dvě mu řeknou, že všechna jejich láska patří pouze jemu, ale ta třetí praví, že ho má moc ráda, avšak miluje i jiné lidi. *Král* naivně věří prvním dvěma a rozdělí mezi ně svou moc. Třetí dceru proklíná a vyhostí ji z paláce. Později zjistí, že udělal chybu. Souběžně s tím se rozbíhá ještě další podobný případ a zápletka je na světě.

Za zmínku stojí určitě také herci Jan Kačer či Jiří Langmajer, který hraje pouze některá představení, a tak jsme ho bohužel neviděli.

Adam Pospíšil

Klasické komiksy Káji Saudka se vrací na pulty

Jeden z největších klasiků českého komiksu Kája Saudek se na konci loňského roku a letos dočkal důstojného znovuvydání svých nejnámějších děl. Konkrétně loni se jednalo o ne úplně dobře dodatečně kolorovaného Arnala, nyní přišly na řadu další dvě knihy. První z nich nese název Lips Tulian a jedná se o dvojici povídek se slavným zbojníkem v hlavní roli (konkrétně jde o Stříbrný poklad a Konec Sahrbergovy bandy). Děj je založen na klasickém, jednoduchém románu z devatenáctého století, s úžasně plochými charaktery postav, které jsou buď totálně záporné, nebo naopak dokonale kladné, šablonovitý děj se ale díky Saudkovu malířskému rukopisu a skvěle napsanému scénáři Jiřího Weigela proměnil v lehkou parodii plnou textových i obrazových hříček. Vedle takovychto legráček má kreslířský rukopis Káji Saudka ještě jeden nezaměnitelný rys – zálibu v opravdu bujně tvarovaných ženských postavách. A ani těch není v Lipsi Tulianovi zrovna málo...

Druhou letos vydanou Saudkovou knihou je pak Tajemství zlatého koně, které krom tohoto příběhu obsahuje ještě Trať se ztrácí ve tmě. Oba vytvořil autor pro Českou speleologic-

kou společnost, a tak se nelze divit, že se jejich děj odehrává převážně v podzemí. Toto určení trochu oslabilo první z příběhů, který se mírně snižuje k oslavě dobrodružného života jeskynních průzkumníků, druhý je už mnohem propracovanější a velkorysejší – objeví se v něm dvojice mimozemšťanů, vyvinutá lepá děva a vše se točí okolo vynálezu umožňujícího rychlý rozpad hmoty.

Obě knihy byly vydány v tvrdých laminovaných deskách, velkém formátu a oproti Arnalovi v původní, černobílé podobě, což je vzhledem k úrovni pokusů o dodatečné kolorování asi dobře. Za každou z nich musí případný zájemce vydat 179 Kč, což není zrovna málo, ale špatná investice to rozhodně není. Škoda jen, že se Saudek momentálně namísto kreslení komiksů dalších věnuje plakátům ke špatným českým filmům a nepochopitelně též ilustracím propagačních letáčků Komunistické strany Čech a Moravy...

Tomáš Krajča

Želary

Nečekaně se na českém literárním nebi objevily knihy Květy Legátové Želary a Jozova Hanule. Po čtenářském úspěchu se jevil jako dobrý nápad natočit v návaznosti na tuto knížku také film. Do českých kin přišel letos v září.

Komorní příběh Jozova Hanule o městské dívce, která je nucena během druhé světové války změnit identitu a žít v Beskydech, se ve filmu kloubí s příběhem fiktivní vesnice Želary v horizontech války. Režie se v tomto případě zhostil Ondřej Trojan, režisér divadla Sklep. V hlavních rolích se objevili Aňa Geislerová a György Cserhalmi.

Často se stane, že film, který přijde do kin po úspěšné knize, nesplní kritéria diváků očekávajících alespoň stejně dobrý

kousek. Jestli se to podařilo Ondřeji Trojanovi? Já si dovoluji říci, že ne tak úplně. Želary jsou filmářsky velmi dobré dílo, ovšem v porovnání s knihou vychází jako mírně patetický a velkolepý snímek. Oproti tomu knížka svou jednoduchostí a strohostí nevyvolává v čtenáři emoce uměle, občas jen suše konstatuje. Tento jev je ve filmu znát ve vypjatých scénách, kdy situace občas nepůsobí moc věrohodně. Za zmínku stojí i podivný zlom situace, kdy Aňa Geislerová prolomí bariéru a začne svého manžela bezmezně milovat. Tento zlom je v knížce méně ostrý a ne tolik křečovitý.

Ke kladným stránkám filmu však rozhodně patří herecké výkony obou hlavních postav. Geislerová výtečně vystihla městskou *slečinku* meziválečných

let, která se octne ve venkovském prostředí. Krásné jsou scenerie zapomenuté vesničky plné obyvatel, kteří se sotva zajímají, co se děje za kopcem, natož ve světě.

Rozhodně jsou Želary kvalitním filmem, jenž dojme a divákům sáhne až na nejcitlivější místa duše. Ovšem je otázkou, zda je potřeba to vyměnit za trochu oné velkoleposti, na kterou si však Želary pouze hrají.

Jakub Klein

English page

Cold

October 3rd

It's cold. It's always cold in this city. It's getting colder. The rain drops needles stinging any flesh exposed to it: my face, the back of my neck, the island of skin between my gloves and my sleeves. It's good that it stings. Otherwise I'm...numb. Walking dead is what Catullus called it. I've hawked my soul for more than it's worth—my heart witnessed the sale and wisely gave up the fight, so I'm...numb. The pain comforts me: at least my skin hasn't thrown in the towel.

The soles of my shoes beat out a slow tattoo against the cobblestones. Maybe it's a dirge. I studied Philology here at Prague University, so please forgive me these lyric moments: a comforting stain life still hasn't managed to wash out.

I walk up the steps of police headquarters. I close my eyes to keep them from landing on the young German soldier guarding the door. Like most people here I feel guilty, but I'm a police officer.

'Heil Hitler, Inspektor Fuchs.'

I weakly sigheil, and it hurts. Not just because of the shrapnel my right shoulder still carries. I pet the vlcak, he's nicer than the soldier would have you believe, and he licks my hand. I walk in and Kurtz, our Gestapo, greets me:

"Guten morgen, Herr Inspektor Fuchs. Again, good work on the Sturm case. I cannot stress how pleased we all are."

"Danke." I'm not happy and I'm not grateful; the danke makes me feel like the vlcak, licking the hand of the one who feeds him when no one is looking. After solving the Sturm case my stock around here has shot up like a flare... like a rocket... no, like a flare with its unnatural phosphorus glow, the brief lingering, and the dark fall: a trajectory no one follows, about which no one cares. Sturm was a young SS officer. The Reich apparently had high hopes for him, just the man to execute their Jews, to lead their panzers across the Volga, to march on England, whatever. Honza Karasek had other plans for him. A nice kid that Honza. The Nazis thought it was political; that Sturm's death was a prelude to some Czech uprising, and they rounded up the usual suspects. I took the simpler route and treated it like a murder. Speaking with Sturm's friends I found out he had a soft spot for U Kocoura because he had an even softer spot for the waitress Alzbeta. He would get drunk and accost her more than often. Alzbeta had a boyfriend named Honza.

I found Sturm's Luger in Karasek's apartment. Yeah, shot with his own Luger. I know, it even made me smile. I think it was the last time I did, and Honza noticed it, and thought it might work in his favor. Thank God, I was interrogating him alone. But the Gestapo barged into my office, dragged Karasek out. A few hours later they shot him outside U Kocoura. I didn't see it, but I hear he was bleeding from his nose even before they shot him.

A normal crime. I did my job. And the quality of scraps the Nazis are sneaking to me has started to improve. I'm starting to wonder if they have high hopes for me too. Because of my name—it's German, as is my native tongue. As a boy in Liberec I took pride in this: the blood of Goethe, the blood of Kant. Now it's the blood of Wagner, of Hitler. Of Karasek too, but instead of coursing through my veins, his coats my hands.

I'm Karl Fuchs, even though I wish I were Karel Lyska.

Mike Baugh

Zima

Je zima. V tomhle městě je vždycky jen zima. A stále se ochlazuje. Ostré kapky deště štípají na každém kousku odhalené kůže, můj obličej, zátylek a ostrov kůže mezi rukavicemi a rukávem. Je dobré, že to štípá. Jinak jsem... mrtvý. Chodící mrtvola, tak tomu říkal Catullus. Prodal jsem svou duši za víc, než byla její cena – mé srdce bylo svědkem prodeje a moudře ustoupilo, a tak jsem... mrtvý. Ta bolest mě těší. Alespoň má kůže to ještě nevzdala.

Podrážky mých bot klepou pomalý rytmus o dlažební kostky. Možná je to pohřební píseň. Studoval jsem lingvistiku, tady, na pražské univerzitě, tak mně prosím omluvte tyto lyrické momenty: uklidňující kaňka, kterou život ještě nedokázal smýt.

Vycházím po schodech policejní stanice. Zavírám oči, zabraňující jim, aby se dívaly na mladého německého vojáka hlídajícího dveře. Jako většina lidí zde se cítím vinný, ale jsem policajt. „Heil Hitler, Inspektor Fuchs.“

Slabě siegheiluju, a bolí to. Nejen kvůli granátové střepině, která je stále v mém pravém rameni. Hladím vlčáka, je milejší, než by si ten voják přál, a olizuje mi ruku. Vcházím dovnitř a Kurtz, naše Gestapo, mě zdraví.

„Gutten morgen, Herr Inspektor Fuchs. Znovu, dobrá práce na případu Sturm. Je skoro nemožné vyjádřit, jak spokojeni všichni jsme.“

„Danke.“ Nemám radost a nejsem vděčný, to danke způsobuje pocit, že jsem ten vlčák, olizuju ruku toho, kdo mě krmí, když se nikdo nedívá. Po vyřešení případu Sturm má pověst zde vyletěla jako světlice... jako raketa... ne, jako světlice ze svou nepřirozenou, fosforečnou září, krátkou prodlevou a tmavým pádem: trajektorie, kterou nikdo nesleduje, nikoho nezajímá. Sturm byl mladý úředník SS. Reich do něj očividně vkládal hodně naděje, ten pravý muž k popravování jejich Židů, k převedení tanků přes Volhu, k vpádu do Anglie, cokoliv. Honza Karasek pro něj měl jiné plány. Dobrej kluk, ten Honza. Nacisti mysleli, že to bylo politické, že Sturmova smrt byla předehrou k nějakému českému povstání, a skončili s typickými podezřelými. Já to vzal jednodušší cestou a bral to jako vraždu. Mluvil jsem se Sturmovými přáteli, dozvěděl jsem se, že jeho slabostí byl hostinec U Kocoura, protože měl ještě větší slabost pro servírku Alžbětu. Opil se a pak ji obtěžoval více než obvykle. Alžběta měla přítele Honzu.

Našel jsem Sturmův Luger v Karáskově bytě. Jo, zastřelen vlastním Lugerem. Dokonce jsem se tomu usmál. Myslím, že to bylo naposledy, a Honza si toho všiml a myslel, že to bude v jeho prospěch. Díky Bohu, vyslychal jsem ho sám. Ale Gestapo vrazilo do mé kanceláře a vyvleklo Karáska ven. O pár hodin později ho zastřelili před Kocourem. Neviděl jsem to, ale slyšel jsem, že krvácel z nosu, ještě než ho odpráskli.

Normální zločin. Udělal jsem svou práci. A kvalita fragmentů, kterými mě nacisti zásobovali, se začala zlepšovat. Začínám uvažovat, jestli do mě také vkládají hodně naděje. Kvůli mému jménu – je německé, jako můj rodný jazyk. Jako kluk v Liberci jsem na to byl hrdý: krev Goetha, krev Kanta. Teď je to krev Wagnera, krev Hitlera. Karáska také, ale místo aby mi proudila tepnami, usychá mi na rukou. Jsem Karl Fuchs, ale přejí si být Karel Liška.

Přeložil Joachim Veselý.

Die Deutsche Seite

Was ist passiert ?

Viel! Die Ferien sind weg...
 Die Schule ist da!
 Draussen war Hitze, jetzt ist sie drinnen.
 Wir haben einen neuen Kessel und eine neue Treppe.
 Die Älteren von Porg gehen ins Gymnasium Schlosschen Libeň essen.
 Da hütet der Zivildienst Mužík.
 Die Schule hat die Computer renoviert und da hütet er auch, wenn er nicht gerade zu Mittag isst.
 Wir haben neue Lehrer, ich kann mich nicht an sie gewöhnen.
 Die Schule in der Natur war in Croatien.
 Herr Přibík ohne Kleidung, der Anhänger ohne den Bus, das Essen ohne Geschmack.

Ist Herr Přibík ein Kannibale?
 Er wollte uns ertränken.
 Wir ihn auch.
 Herr Valášek hat Boulevardpresse herausgegeben.
 Aleš (16) ist schüchtern, aber er mag Techno.
 Adam fehlt uns und Mari ist Sylva Černíková.
 Die Franzosen kommen und okkupieren uns für zwei Wochen.
 Sandra ist im Krankenhaus.
 Martin und Janek haben im Keller gewohnt.
 Herr Bukovský hat geheiratet – war es nur ein Projekt?
 Wer mit wem?
 Niemand mit niemandem!

Poezie

Markéta Obručová / I E A O U aneb Život

I ti v uších jak zvoneček cinká
 Poslední to na citeře strunka
 Soprán flétny pikoly a houslí
 I na tvářích dětí úsměv kouzlí.

E je zeleň jarní přírody
 Zelené smuteční vrby u vody
 Ve vodě odraz stromů zelených
 E je alt hrdlíček zahradních ve větvích

A to je slunce dospělosti
 Bílý závoj vší moudrosti
 Alfa je začátek dokonalost
 A není smutek ale ani radost

O je barva posledního nebe
 Kde se válí dva sloni vedle sebe
 O je ozvěna z mlhy která volá
 Člověče kde jsi? Kde je tvá síla?

U je podkova z ebenu
 Ebenového koně tartaru
 Bas noci té bez hvězd ztemnělé
 U je ticho v gotickém kostele

Šimon Kříčka / Samohlásky

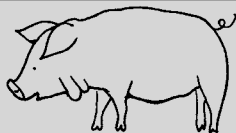
Prvorozené A je temné jako noc,
 jako v nekonečném prostoru, když zhasne se,
 jako brána, již zbudovala vyšší moc,
 již do nekonečné temnoty leze se.

Mocné E jak trojzubec Poseidóna, boha moří,
 jež kdysi žluté se do chaluh už noří,
 zelená barva je pohltila celé,
 a ačkoli je zbraní boha, E je hřející a vřelé.

Nebesa drásající I, jež pne se jak sloup z mramoru
 a s barvou rudou, neb utápí se celé v krvi,
 jelikož vysoké jest, pne se až nahoru,
 až do nebes je bolestně zaraženo, Babylon nebyl poslední, jen první.

Zářící O jak luna v temné noci,
 z níž záře vychází jak čiré krásno z vodotrysku,
 O dokonalé, O, jež je symbolem dokonalosti a moci,
 O vzývá, O se diví, O si zpívá, O nikdy nezšediví, O ukáže cestu k mému stanovisku.

U šedivé jak špína měst,
 U i přes hnus je zdrojem zábavy,
 U, jímž se nese tato zvěst,
 že i v temnotě dobrý nápad pobaví.

Perly sviní(m)

Toto je pouze asi jedna desetina z veselých výroků pppp. Valáška (pana proklatě potouchlého profesora), neboť při takové kadenci výroků (výrok/t) je velmi obtížné je všechny zapisovat. A který zlomyslnec z řad sborovny se bude smát nejvíce, na toho přijde řada příště... Ještě bych mohl dodat, že všechny postavy, výroky a události jsou zcela smyšlené a jakákoli podobnost s realitou je čistě náhodná (to jen, abych měl šanci odmaturovat).

Vykřikl jsem: „Ach, vy nejste hráč, vy jste sebevrah!“

Já jsem taky omezenec...

Po výkladu následuje co? PORNO??? Jo volno...

Těhotenství je nemoc.

Julie, vy jste fakt šílená!

Co se gebíte?

Já sem takovej, takovej spratek tady...

Kupte si kafe Standard, podívejte se na to d [na konci slova] a pak ho vyhodte, protože se nedá pít.

Posílat si po lavici doutníky, jó, to je součást hodiny, ale...

Stužkaři sou takový sráči nalevo.

V socialismu nosí děti Stalin.

Já tě roztrhám, roztrhám, roztrhám!

Vtom byla v tom... měšť.

Ježíš, to sou hovadiny!

Los a Ježek předsedové v komisi [volební], tý vole, no to aby se ty výsledky rovnou stornovaly.

[Na pana ředitele:] Václave, ty seš nástěnkář?

Copak je Matěj doprdele nějaké premiant???

Slova jako premiant, premiér a sex se v této třídě nepovolují. A sex-premiér!

Zábojník, to je parchant. Dneska hraje Španělsko a Argentina, tak nešel do školy. Jestli ještě přijde do konce roku...

Prodejte u maturity sebe!

Filipe, vy práskači!

[Jež]

Fejeton

Návraty (postromantický koktejl)

Muž odchází, aby se vrátil.

Žena zůstává, aby vítězila.

(staré turecké přísloví)

Rozvedli jsme se před rokem. Přestala se mi líbit; nebyla to její vina, byla pořád stejně krásná, byt za ty roky změnila šminky i šatník a pubertální bezstarostnost vyměnila za předvídavou opatrnost. Možná jsem byl unavený, možná jsem jenom nevěděl, co od ní vlastně chci. Dusil jsem to v sobě dlouho, říkal jsem si: „Musíš přece myslet na děti!“ Nakonec jsme to bez velkých bolestí a výčitek zvládli – vždyť jsme oba už dávno dospělí...

Netrvalo dlouho a našel jsem si jinou. Byla sice o dost starší, ale zamotala se mi z ní hlava – otevřela mi úplně jiný svět, osvobodila mě ze zaběhaného stereotypu. Cítil jsem, že to bude napořád, že snad ten hloupý slogan – život začíná ve třiceti – má přece jen pravdu...

Den střídal den, sníh roztál, stromy ožily. A s jarem přišel k mé duši nepokoj. Budil jsem se nad ránem zpocený, zmatený ze snů, které se mi začínaly čím dál častěji zdát o mé bývalé. Zkoušel jsem je přebít stupňovanou vášní, rozličným alkoholem, dandyovskou cigaretou či mučivým džezem; nic nepomáhalo, sny byly živější a bolestnější.

Začátkem léta se z nás stali opět milenci. Znovu jsem objevoval pozapomenuté tvary a učil se mluvit naší dávnou společ-

nou řečí. Bylo to opojné, avšak zámlo z toho; chlad budoucího rozhodnutí nešel zaplašit ani oranžovým svetrem.

Nakonec jsme se sešli ve třech a u malého espressa řešili náš velký problém. Už nevím, kdo to řekl první, ale jakmile to bylo venku, zem se zachvěla, jak z nás spadla ta celoroční tíže: „Budeme žít ve třech.“

Přistěhoval jsem si zpátky polovinu věcí. V úterý, čtvrtek a pátek jsem tedy zpět, obklopen svými dvěma potomky a třetím, čerstvě narozeným. Dokonce knihovnu, kde jsem dřív tak rád unikal rodinnému šumu, mi znovu zařídila tak, jak jsem byl zvyklý. Když zahlédnu svůj odraz ve velikém okně u schodiště, mám pocit, že mládnou.

V pondělky a středy však unikám do tichého hájemství rafinovaných šatů a emancipovaných řečí té druhé; skláníme se u stolu nad společným dílem a máme radost, když ho naše děti, které ona jako neúnavná včelí královna posílá týden co týden do světa po tisících, přijmou za hračku. V takových chvílích podléhám klamnému pocitu, že dílo je uzavřeno a já můžu vykročit do podzimní aleje stáří.

Mladík i stařec. Jekyll i Hyde. PORG i Libri.

Plavu si na vlnách a čekám, která z nich to bude, co mě pohltí...

Kuba Krč

Photo Roman

Nr. 1:
Thomas

Thomas (21)
Der Fußballspieler
mit dem gebrochenen Herz.

Theresa (18)
Sie heißt Matěj
schon drei Tage.

Oh, schon unheimlich lange
bin ich schrecklich in Matěj
verliebt. Er ist so männlich
und so gebildet.
Klug wie ein Delphin.

Du hast ganz recht, ich
habe auch schon an ihn ge-
dacht. Nur schade, dass er
ein Franzose ist.

Ž-téém, Froschl!

Ach!

Ž-téém
auch!

Das ist
wirklich eine
flotte Biene!

Mein Gott,
ein Franzose?
Das heisst also,
dass bei ihm kein
Mädchen eine
Chance hat.

Theresa weint

Es wird schon wieder gut, ich habe es auch erlebt.

Danke, du bist so nett.
Möchtest du dich mit mir
nächste Woche treffen?

Sie haben sich verabredet

Ach, ich liebe dich,
ich will dich.

NO RISK,
NO FUN!

Ich habe es mir überlegt
Heute um 16:33:59
im Tee raum.
nur dein Thomas

HALT
bitte,
das
ist zu
bald!!!

Ich liebe
dich sehr.

Ich
oull

Er ist sehr männlich
und kein Delphin.